

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Αριθ. φύλ. — 730

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

*Έτος ΛΑ'.

Γραφεία Κάνιγγος 32 -- *Αθήναι Τ. 147

1 Σεπτεμβρίου 1976 (Π.Ο.Η.)

Τηλ. 628.280

ΕΠΙ ΤΗ ΣΕΠΤΗ ΚΟΙΜΗΣΕΙ

«Ἄγγελοι τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω»

Ἀνταξίως πρὸς τὸ ἀξίωμα τῆς Παναγίας Παρθένου ὡς Μητρός κατὰ σάρκα τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, γῆ καὶ οὐρανοί, ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι μὲ ἀρμονίαν ἀξιοθαύμαστον, προσεξάρχοντες αὐτοῦ τοῦτον τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τῆς καὶ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐπέδειξαν τὴν ὡραιότεραν ἀμιλλαν διὰ νὰ ἀποδώσουν τὰς τιμὰς τὰς ὀφειλομένας εἰς τὸ σεπτὸν τῆς Βασιλομήτορος σκῆνος, καὶ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὅτε αὕτη «ἀπῆρεν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω».

Δύο κύρια παραδόσεις φέρονται ἀρχαίως περὶ τῆς ἡλικίας τῆς Παναγίας, ὅτε αὕτη «ἀπῆρεν» ἀνεχώρησεν. ἔκαμε τὸ ταξίδιον «ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω», ἐν μέσῳ μυστηρίων μεγάλων καὶ θαυμασίων, τόσοσιν ὥστε ὡς φάλλει ἡ Ἐκκλησία «Ἄγγελοι βλέποντες τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου ἐξεπλήττοντο, πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω». Ἡ πρώτη παράδο-

σις φέρει τὴν Παναγίαν ὅτι ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν πενήντηκοντα ἑννέα ἐτῶν. Ἡ δευτέρα τὴν ὅποιαν ἀσπάζονται οἱ καλοὶ χριστιανοὶ τῆς Ρώμης, ἐπεκτείνει τὸν βίον τῆς μέχρι τῆς ἡλικίας ἑβδομήκοντα δύο ἐτῶν. Ὁ διδάσκαλος ἐκκλησιαστικῶς ἱστορικός Εὐσέβιος, τέμνων μέσῃ τὴν ὁδόν, ἀποδέχεται ὅτι ἡ Θεοτόκος ἐκοιμήθη εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα ἐτῶν.

Ἄλλ' οἰονδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ ἔτος τοῦ θανάτου τῆς Παρθένου Μαρίας, ἐν εἶναι θέβαιον καὶ πάσης ἀντιγνωμίας ὑπέρτερον: ὅτι μέσα εἰς τὸν ἀτέρμονα χρόνον τὸ ἀκαθόριστον ἔστω εἰς τοὺς ἀνθρωπίνους λογισμοὺς ἐκείνο ἔτος, ἐν τῇ πραγματικότητι ὑπῆρξε σημεῖον ἀφαντάστου λάμψεως καὶ ἀνυπολογίστου ἱστορικῆς σπουδαιότητος. Τῆς σπουδαιότητος ταύτης ἀκριθῶς ἀπήχησις καὶ τεκμήριον εἶναι ἡ ἀνέκαθεν λαμπρότης τοῦ ἑορτασμοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον σύμπαντα τῆς σημερινῆς πανηγύρεως. Εἰς τὸν ἐπάξιον πανηγυρισμὸν τῆς ἡμέρας ταύτης νομίζω ὅτι δύναται καὶ ὁ παρὼν ἄρθρον νὰ συμβάλῃ μικρὸν ἂν δεῖξωμεν πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ποῖα εἶναι τὰ ἐξαισία ἐκεῖνα γεγονότα, τὰ γε-

γονότα τὰ ὁποῖα ἐπισυμβάντα γύρω ἀπὸ τὴν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἦσαν φύσεως τοιαύτης, ὥστε καὶ «Ἄγγελοι ὁρῶντες αὐτὰ νὰ ἐκπλήττωνται, γὰρ ἐκ πλήττωνται ὁρῶντες πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω»!

Οὐδὲν τὸ παράδοξον, ὅτι καὶ ἡ Παναγία ἀπέθανεν. Ἀπέθανεν ἐν Ἱερουσαλὺμοις, καὶ ἐκηδεύθη εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐπότισεν ὁ πηκτός ὡς αἷμα ἰδρώς τοῦ Υἱοῦ τῆς κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς μεγάλης τοῦ ψυχικῆς ἀγωνίας, εἰς τὸν τόπον Γεθσημανῆ. Πῶς ὅμως ἀπέθανεν ἡ ἀγνή τῆς Ναζαρέτ Κόρη; Δι' ὅλους μας ὁ θάνατος ἔρχεται μὲ τὰ πολυποικίλα δηκτικώτατα «κεντρίσματά του» μὲ ὅλον ἐκεῖνον τὸν ἐπιθανάτιον ἐπιμοχθον συμφερτόν, ὁ ὁποῖος ὑπενθυμίζει μὲ ὅλην τὴν ὠμὴν πραγματικότητα ὅτι ὁ θάνατος τῆς ὄντι εἶναι μία θαρεῖα ποινή ἀνταξία τῆς γενομένης παραβάσεως. Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ διὰ τὴν ἀσιπλον καὶ πανακήρατον Παρθένον.

Ὁ θάνατος τῆς Παναγίας δὲν συνοδεύθη οὔτε ἀπὸ ἀγωνίας, οὔτε ἀπὸ ἀσθένειας, οὔτε ἀπὸ σπασμούς καὶ λυγμούς, οὔτε ἀπὸ ρόγχους ἐπιθανάτιους οὔτε καὶ πρὸς τὸν ὅλον γερωνικὸν μαρμαρὸν. Ἰδετε ποτὲ πούλακι νὰ φεύγῃ περιχαρὲς ἀπὸ τοῦ κλουβίου τοῦ. Πόση χαρὰ πόση ἀγάπη πρὸς τὴν ἐλευθερίαν πρὸς τὴν φύσιν!

Ὁ θάνατος τῆς Παναγίας ἦτο «ἓνα πέτασμα» τῆς πανάγνου ψυχῆς τῆς, ἦτο ἓνα φτερούγισμα» γεμάτο χαρὰν σπαρακτιστὴν, πέτασμα ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς ὡς ἀπὸ κλωβίου, πέτασμα μὲ τὰ περὰ τοῦ θείου ἔρωτος, θείας ἀγάπης πρὸς τὸν μοναχικὸν Υἱὸν Τῆς. Οὐδεμία λύπη, οὐδεὶς πόνος. Ὁ καλὸς τῆς ἀγγελος ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, τὴν εἰδοποιεῖ τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τῆς. Ἠτοιμάσθη καταλλήλως καὶ διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ἐπανελάθεν εἰς αὐτὸν Ἰδοῦ ἡ δοῦλη Κυρίου γένετό μοι κατὰ τὸ ῥῆμα σου». Ἀπόστολοι «ἐκ περάτων συναθροισθέντες» θαυμασιῶς εἰς Ἱερουσόλυμα, ἀπέδωκαν τὰς ὑστάτας τιμὰς εἰς τὸ σεπτὸν τῆς Παρθένου λείψανον.

Εἶναι τιμὴ διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ διὰ τὰς Ἀθῆνας, ὅτι εἰς τοὺς ἐπικηδεῖους ὕμνους καὶ τὴν νεκρικὴν πομπὴν προσεῆρχεν ὁ Ἅγιος Ἱερόθεος, πρῶτος Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ καὶ εἰτα διαδόχου τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς μᾶς διέσωσε καὶ σπουδαιστάτην ἀποκάλυψιν: «Ὅταν ἡ Παναγία, ὡς μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸ ὑπέροχον ἐξαποστειλάριον, ἐκάλεε τοὺς Ἀποστόλους παρὰ τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην τῆς καὶ τὸν Υἱὸν τῆς νὰ παραλάβῃ τὸ πνεῦμα τῆς, οἱ μὲν Ἀπόστολοι συνηθροίσθησαν «ἐκ περάτων τοῦ κόσμου, εἰς Ἱερουσόλυμα, «εἰς Γεθσημανὴ τὸ χωρίον», ὁ δὲ Υἱὸς αὐτῆς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ λεγεῶνας ἀγγέλων ὑπεδέχθη ἄνωθεν καὶ παρέλαβε τὸ πνεῦμα τῆς ἁγίας Μητρός Του! Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ ἐξεπλήττοντο οἱ Ἄγγελοι βλέποντες τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου; βλέποντες «πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω»;

Ἀλλὰ τὸ μυστήριον δὲν στέκεται ἕως ἐδῶ. Εἰς τὴν Παναγίαν συνέβησαν κατὰ τὸν θάνατόν Τῆς πράγματα, ὁποῖα καὶ αὐτὴ δὲν εἶχε ποτε φαντασθῇ. Κατὰ

τὰς ὑστάτας τοῦ βίου αὐτῆς στιγμὰς, ὡς εἵπομεν, ἀπευθυνομένη ὡς διὰ τοῦ ἀσπυρμάτου πρὸς τοὺς ἐσκορπισμένους ἀνὰ τὸν κόσμον Ἀποστόλους, ἔλεγεν: Ἀπόστολοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε Γεθσημανῆ τὸ χωρίον κηδαῦσατέ μου τὸ σῶμα. Τοῦτο καὶ ἔγινε. Πρὸς δὲ τὸν Υἱὸν τῆς ἐν συνεχείᾳ ἀπευθυνομένης ἔλεγε: «καὶ σύ Υἱέ καὶ Θεέ μου παρέλαβέ μου τὸ πνεῦμα». Καὶ τοῦτο ἔγινε: Τὸ παρέλαβε τὸ πνεῦμα Τῆς μετὰ θείας ἐπιστημότητος. Ὁ Υἱὸς ὅμως καὶ Θεὸς Τῆς δὲν ἠρκέσθη μόνον εἰς τὸ νὰ παραλάβῃ πλησίον Του τὴν ψυχὴν τῆς Ὑπεραγίας Μητρός Του. Εὐδοκεῖ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸ ἀκέραιον τὰς ὀφειλόμενας τιμὰς εἰς τὴν Βασιλίσσαν Μητέρα, τὴν Μητέρα ἐκείνην, τῆς ὁποίας, τὴν ψυχὴν κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Συμεῶν, διεπέρασε ρομφαία μεγάλων πικριῶν, νὰ ἀποδώσῃ τὰς τιμὰς ταύτας, πολὺ πρὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως.

Δὲν ἀφῆκε λοιπὸν ὁ Χριστὸς τὸ ζωοπάροχον τῆς Μητρός Του σῶμα νὰ ἴδῃ τὴν παραμικρὰν διαφθοράν, νὰ γίνῃ σκολήκων τροφή καὶ δυσωδία ἀλλὰ μετὰ προσκαίρων χωρισμὸν, χωρισμὸν ὥρων, τῆς ψυχῆς Τῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, ὁ Χριστὸς παρέλαβε καὶ τὸ σῶμα τοῦτο, ἀφθαρτοποιημένον πλέον καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Θεοτόκου ἐπανεῦρε ταχύτατα τὸ ἀσιπλον καὶ πανακήρατον αἰώνιον ἐνδιαίτημα τῆς εἰς τοὺς αἰωνίους θαλάμους. Ὁ Χριστὸς ἠθέλησεν, ὥστε νὰ ἡμιάσῃ ὁ θάνατος τῆς Μητρός του πρὸς τὸν θάνατον τὸν ἰδικόν του, ὡς ἡμιάζε καὶ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ζωὴ του μὲ τὴν ζωὴν τῆς. Τὸ ἐξαίσιον τοῦτο γεγονός, πλήρες ἐνθουσιασμοῦ διασαλπίζει ἡ Ἐκκλησία ὅταν φάλλῃ, ὅτι «Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον καὶ προστασίας ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν, ὡς γὰρ ζωὴς Μητέρα πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν». Μετέθεσεν ὁ Υἱὸς τῆς, «ὁ μήταν οἰκήσας ἀειπάρενον» μετέθεσεν ὑπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἡ Ἁγία Γραφὴ ἀναφέρει ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε διατάξει τὸν Μωϋσέα νὰ κατασκευάσῃ τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης μέσα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐφυλάττετο τὸ μάννα, ἐκ ξύλου ἀσήπτου, ξύλου τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ ροκανίσουν οἱ σκώληκες καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ συνίτης φθορά, ἦτο ποτε λοιπὸν δυνατόν νὰ ἴδῃ διαφθοράν τὸ πανάκρατον τῆς Παναγίας σῶμα, τὸ σῶμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ἡ ἀληθὴς καὶ ζῶσα κιβωτός, ἡ Κιβωτός ἡ ὁποία εἶχε περικλεισθῇ εἰς ἑαυτὴν τὸν Ἅγιον τῶν Ἀγίων, τὸν ἅφρον τὸν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταβάντα, τὸν ἄρτον, τοῦ ὁποίου εἰκὼν ὠχρὰ ἦτο τὸ μάννα τῆς Ἐρήμου; Ἰδοῦ διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ἰδοῦ διατί «Ἄγγελοι τὴν κοίμησιν τῆς Παρθένου ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω»!

Τὸ μυστήριον ὅμως συνεχίζεται, καὶ ραγδαίως ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλα τὰ θαυμάσια γεγονότα. Ἡ μετάστασις τῆς Παναγίας δὲν ἦτο ἀπλὴ δόλοσμος μετατόπισις, δὲν ἦτο ἀπλὴ μετανάστευσις, οὕτως εἰπεῖν, τῆς Παναγίας ἀπὸ τοῦ ἐνὸς κόσμου εἰς τὸν ἄλλον. Ἐκπλήξεις ἐπεφυλάσσοντο ὅχι μόνον εἰς τοὺς Ἀγγέλους, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Ἐλάτε, ἐλάτε ἀγαπητοί, ἅς πετάξωμεν τὴν στιγμὴν αὐτὴν μὲ γοργὰ τῆς ψυχῆς τὰ περὰ εἰς τὴν ἱερὰν νησίδα τῶν Δωδεκανήσων, τὴν πολυθρόνητον νῆσον Πάτμον. Ἀς σταθῶμεν εὐλαβεῖς

προσκυνηταί εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Σπηλαίου, ὅπου ὁ μέγας τῆς Θεολογίας ἁγιός, ὁ μέγας ἐξόριστος τῆς Ρωμαϊκῆς τότε ἀφθαιρέτου δυνάμεως, ἀκούει τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἄς τὴν ἀκούσῃμεν καὶ ἡμεῖς.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος κατέγραψεν αὐτὴν εἰς τὸ ΙΒ' Κεφ. τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἀκούει ἀλλὰ καὶ βλέπει, βλέπει σημεῖον μέγα ἐν τῷ οὐρανῷ: «Καὶ σημεῖον μέγα ὤφθη ἐν τῷ Οὐρανῷ, γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον, καὶ σελήνην ὑπὸ κατὰ τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα. Ποία ἄλλη εἶναι ἡ γυνὴ αὕτη ἢ ὅποια εἶναι ἐνδεδυμένη ὡς μετ' ἐπὶ λαμπρὸν φόρεμα μετὰ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου; ἡ γυνὴ ἢ ὅποια ὡς ὑποπόδιόν τῆς ἔχει τὴν σελήνην, καὶ ἡ ὅποια ὡς διάδημα, ὡς στέμναι βασιλικὸν ἔχει τὰ ἄστρα; Ποία ἄλλη παρὰ αὐτὴ καὶ μόνη ἡ Παναγία Παρθένος ἡ τέως βασίλισσα τοῦ πόνου ἀποκατεστημένη ἤδη ἐν τῇ δόξῃ καὶ τῇ χαρᾷ τῆς ὡς βασίλισσας τῶν Ἀγγέλων, ὡς βασίλισσας τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς; Ἡ μετὰστασις τῆς Θεοτόκου λοιπὸν καὶ ἐν θρόνῳ καὶ στέφῳ βασιλικῇ αὐτῆς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Βασιλέως Υἱοῦ τῆς.

Τὴν μεγαλειώδη ταύτην οὐράνιον τελετὴν καὶ εἰκόνα ὁραματιζόμενος ὁ Προφητάναξ, χίλια περίπου πρὸ Χριστοῦ ἔτη, μετεβίβασε εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς μνημειώδους λακωνικωτάτης ἐπιγραφῆς του: «Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου ἐν ἱματισμῷ διαχύσει περιβεβλημένη πεποικιλμένη». Πῶς λοιπὸν, πῶς,» Ἀγγελοι

ὁρῶντες τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου νὰ μὴ ἐξεπλήττοντο, πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω; Τοιούτων μυστηρίων εὐλαεῖς πανηγυρίζεται παριστάμεθα σήμερον ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ Ναῷ. Προσφιλεῖς μου ἀκροαταί, τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπέδειξαν ἀνέκαθεν ὅτι αἰσθάνονται βαθύτατον τὸ πρὸς τὴν Παναγίαν σέβας καὶ βαθύτατην τὴν ἀφοσίωσιν, καὶ ὅτι ἐκτιμῶσι πρεπόντως τῆς ἡμέρας ταύτης τὴν μεγαλειώδη ἑννοαν: Ὅτι ἡ Παναγία, στεφθεῖσα βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ἔχει τὸν θρόνον τῆς ἐν τῷ Οὐρανῷ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Παμβασιλέως Υἱοῦ τῆς αὐτῆς δὲν εἶναι ἀπλήρ τιμητική πράξις. Μετὰ τὸ ἀξίωμα τῆς Βασιλείσσης Μητρὸς εἶναι συνδεδεμένη καὶ μία βασιλικὴ ἐξουσία, ἐξουσία γενική καὶ αἰώνιος.

Ἡ ἐξουσία τῆς Παναγίας δὲν εἶναι θεαίως δικτατική κυβερνητική, εἶναι ἐξουσία μητρική. Ὅτι εἶναι ἡ καρδιά τῆς μάννας μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν, τοῦτο εἶναι ἡ Παναγία ἐν τοῖς Οὐρανοῖς εἰς τὴν Τρισυπόστατον θείαν Οἰκογένειαν. Εἶναι ἡ μάννα μας καὶ συνήγορός μας πρὸς τὸν φιλόνθρωπον Θεόν, πρὸς τὸν μονάρχιδον Υἱόν τῆς καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἄς μὴ ἀποκάμνωμεν λοιπὸν ποτὲ τῆς Μητρὸς καὶ Βασιλείσσης ἡμῶν Ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ ἐπικαλώμεθα τὴν δούθειαν καὶ τὸ δοῦμα εἰς πᾶσαν περίστασιν καὶ μάλιστα ἐν μέσῳ τῆς Ὀδυσσεύς τῶν φρικτῶν συμφορῶν τοῦ βίου.

Ἡ Βασίλισσα τοῦ πόνου

Γλυκὰ-γλυκὰ κυτοῦν οἱ καμπάνες καὶ τῶν μεγαλόπρεπων ναῶν τῶν μεγαλοπύλων καὶ τῶν πτωχῶν, τῶν ἀπόμυρων χωριῶν ἀπὸ χθὲς τὸ ἔραδν. Κι' ὁ κόσμος ἔλος τρέχει. Κάποιο μυστικὸ, κρυμμένο στὰ βάθη τοῦ τὸν σπρώχνει πρὸς τὴν ἐκκλησίαν.

Θεέ μου τί κόσμος! Λίγοι εἶναι χαρούμενοι. Λίγοι πηγαίνουν σὲ πανηγύρι. Ὁ πολὺς κόσμος εἶναι πονεμένος καί ζητεῖ παρηγορίαν. Ἡ Μητέρα κρατεῖ στήν ἀγκαλιά Τῆς τὸν Χριστὸ καὶ καλοδέχεται τοὺς πονεμένους μετὰ ἓνα γλυκὸ χαμόγελο. Χιλιάδες κόσμου περιτριγυρίζουν τὴν Βασίλισσαν τοῦ πόνου, ἀνάβουν κεράκια, χύνουν δάκρυα, γονατίζουν εὐλαβικά, κρεμοῦν τάματα στὴν εἰκόνα Τῆς. Τὰ ἑλὲματά τους καρφώνονται ἐπάνω Τῆς καὶ τὰ χεῖλη τους ψαλλίζουν λόγια καρδιάς, ἀκατάληπτα γιὰ τοὺς ἄλλους, μὰ λόγια ποὺ παρρησιάζουν δράματα καὶ τραγωδίας τῆς ζωῆς.

Οἱ ψάλλει ὁλόένα ψάλλουν τοὺς συγκλονιστικούς ὕμνους. Ὅλοι γιὰ τὸν πόνο τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς μιλοῦν. γιὰ τὰ «νέφη τῶν συμφορῶν» τους, γιὰ «τὴν ἀντίληψιν τῆς Παναγίας τὴν κραταίαν, γιὰ τὰ δράματα καὶ τοὺς πόνους τῆς ζωῆς των. Οἱ πονεμένοι κλαῖνε διὰ ἀρχῶς καὶ αἰσθάνονται ὅτι τὰ δάκρυά τους τὰ εὐλογεῖ ἡ Παναγία καὶ γίνονται βάλαμο καὶ γλυκαίνουν τὸν

πόνο. Λάμπει ὁλόκληρος ὁ Νεὸς ἀπὸ τὰ ἀναμμένα κεριά. Εἶναι γεμάτος ἕως ἐπάνω ἀπὸ τὰ μυρωμένα τοῦ μοσχοβιάνου σύννεφα. Ὁ κόσμος ξεκουράζεται ἀπὸ τὸν πόνο. Ἡ Βασίλισσα τοῦ πόνου ἔχει σφίξει στὴ μητρική Τῆς ἀγκαλιά τοὺς ὑπηκόους Τῆς. Καὶ ἐκεῖνοι ἀρχίζουν πλέον τὰς ἐκδηλώσεις. Ὅλα παλλοῦν μετὰ βουρκομένη μάτια γονατίζει ἐμπρὸς Τῆς καὶ φωνάζει μετὰ λυγμούς: «Ἐλάνωμάς τωας ὄντως νῶν ἐπ' ἐμοί, Δέσποινα τὰς εὐεργεσίας Σου Κόρη εἰς τὰ ἐλέη Σου...»

Ἄλλος ποὺ αἰσθάνεται νὰ ξεσποῦν ἐπάνω του οἱ βαρυχειμωνιές τῆς ζωῆς, τρέχει ζητώντας τὴν σωτηρίαν μετὰ συγκινητικὰς ἐπικλήσεις: «Καταίγεις με χαιμάζει τῶν συμφορῶν Δέσποινα καὶ τῶν λυπηρῶν τρικυρίας καταποντίζουσιν. Ἀλλὰ πρὸς θάσασα χεῖρα μοι δὸς βοήθειαν, ἡ θερμὴ ἀντίληψίς καὶ προστασία μου...»

Ὡ τὶ γλυκεῖα μελωδία! Ἐνας χορὸς λευκοφορεμένες κοπέλλες ψάλλει ὁλόγλυκα ἐμπρὸς στὴ μαυρισμένη ἀπὸ τὰ χρόνια εἰκόνα τῆς Παναγίας: «...Χαῖρε Παντάνασσα Πανύμνητε, Μητέρα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ...» Ἄλλη μὴ ὁμάς ἀπὸ παλληκάρια συνεχίζει τὴν ψαλμωδίαν: «...Χαῖρε βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων Δέσποινα τοῦ κόσμου...» Ἄλλοι συμπληρώνουν. «...Χαῖρε τῶν προσφύγων τὸ κήρυγμα, Πατριαρχῶν ἡ δόξα...» «...Χαῖρε Ἀ-

ΠΕΡΙ ΨΕΥΔΟΥΣ

Προείπομεν τινα περί ψεύδους ἐν τῇ Ἐντολῇ τοῦ Θεοῦ «μὴ ψευδομαρτυρήσης» ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο τὸ ἀμάρτημα ἐπερίσσευσεν, οὐκ ἀτοπον καὶ ἡμεῖς τοὺς λόγους νὰ διςσεύσωμεν, καὶ νὰ περισσεύσωμεν.

Ἐμαθες ὅτι πατήρ καὶ εὐρετής αὐτοῦ τοῦ ἁμαρτήματος ὄν, καὶ γένεσιν οὐκ ἔχει; καὶ ἐννοεῖ τὸν Θεὸν ποῦ ψεύδους ὁ Διάβολος πρῶτος εἶναι. Ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τοὺς προπάτοράς μας νὰ μὴ φάγουν ἀπὸ τὸν καρπὸν μόνον ἐκείνου διὰτὶ ἂν φάγουν θέλουν ἀποθάνειν. Ὁ Διάβολος τοῖς εἶπεν, ὅχι ἂν φάγετε δὲν ἀποθνή-

σκει ἀμόλυντε, ἀφ' ὧς Παναγία...» «Χαίρε τῶν ἀγγελισμένων ἢ ἐλπίς καὶ τῶν πολυμενέων ἢ ἐσθ' αἰεταί». Καὶ ἐξακολουθοῦν ὅλοι νὰ φάγουν νὰ ἐρίσκουν τὰ καλύτερα λόγια γὰρ νὰ ἐκδηλώσουν τὴν εὐγνωμοσύνην τους πρὸς τὴν Βασίλισσα τοῦ πόνου τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ γλυκεῖα Μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου.

Εἶναι ἀφάνταστο τί γίνεται σήμερον στοὺς Ναυὺς τῆς Παναγίας ἀπὸ τοὺς πονεμένους τῆς ζωῆς. Ἐντελῶς ἐξαιρετικὰ αὐτὴ τῇ χρονίᾳ. Ποῖός ἄλλος θὰ μπορούσε νὰ ἐπέμβῃ ἀποτελεσματικὰ αὐτὸ τὸν καιρὸ; Ὅλοι ἐδοκίμασαν τὴ δύναμίν τους καὶ ὅλοι ἀπεκόμισαν τὴν ἀπογοήτευσιν. Καὶ τοῦ ὀλέθρου ὁ ἀέρας ἐξακολουθεῖ λοιπὸν νὰ ἐρημώνῃ τοὺς δασωμένους λόγγους καὶ ἡ φωτιὰ νὰ ἀφονίζῃ κόπους καὶ μόχθους αἰώνων ὀλοκλήρων καὶ ὁ σίδηρος νὰ σπέρνῃ τὸ θάνατον στὰς τάξεις τῶν ἀνθρώπων.

Μόνον ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ δική μας Μητέρα μπορεί νὰ φθάσῃ. Ποτὲ ἄδικα δὲν χύθησαν ἐμπρὸς Τῆς δάκρυα πόνου καὶ προσευχῆς. Ἐμπρὸς Τῆς ὡς κλίνωμε γόνυ ὅλοι μας σήμερον, ὅλος ὁ κόσμος. Ἀπὸ τὰ βάθη τῶν καρδιῶν μας ὡς ἀφήνωμε νὰ βγοῦν ὀλοθυροὶ σταχασμοὶ προσευχῆς:

Καρμιά ἄλλη δὲν μᾶς ἀπέμεινε ἐλπίδα ἐκτὸς ἀπὸ Σένα, Μητέρα! Κύτταξε τί γίνεται ἀνάμεσά μας, ἀνάμεσα σὲ ἔθνη πολιτισμένα. Ἐκατοντάδες χιλιάδων παλληκαριῶν σκοτώθηκαν ἄδικα στὸν πόλεμον αὐτὸν, τὸν πῖο ἄδικο ἀπὸ ὅσους ἐγέναν ὡς σήμερον.

Καὶ τὰ παλληκάρια αὐτὰ δὲν ξεφύτρωσαν στὴ γῇ πᾶν τὰ δέντρα οὔτε ἡ θάλασσα τὰ ξέρασε, οὔτε ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς ἐβγήκαν. Καὶ αὐτὰ μαρινάδες τὰ γέννησαν καὶ ἐβασανίσθηκαν γὰρ νὰ τὰ μεγαλώσουν καὶ τίς ἐλπίδες τους ἐστήριξαν σ' αὐτὰ. Ἰδὲς τὸ σπαραγμὸ τῶν μητέρων, Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ βάλε τὸ χέρι Σου, νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸ. Νὰ φύγῃ ἀπὸ τίς πληγωμένες καρδιὰς ὁ πόνος. Νὰ ξαναγελάσουν τὰ χεῖλη τῶν ἀνθρώπων, νὰ ξαναγρίσουν τὰ λουλούδια. Νὰ ἀπλωθῇ καὶ πάλι ἡ γαλήνη στὶς ταραγμένες ἀνθρώπινες κοινωνίες καὶ στὰ ἔθνη...

«Τὴν δέσπιν μου δέξαι τὴν πενιχρὰν καὶ κλαυθμὸν μὴ περιδῆς καὶ δάκρυα καὶ στεναγμὸν, ἀλλ' ἀντιλαβοῦ μου ὡς ἀγαθὴ καὶ τὰς αἰτήσεις πληρώσον, δύνασαι γὰρ πάντα ὡς πανσθενὺς Δεσπότης Θεοῦ Μήτηρ, εἰ νεύσεις ἔτι μόνον πρὸς τὴν ἐμὴν οἰκτρὰν ταπεινώσιν...»

σκατε, ἀλλὰ Θεοὶ γίνεσθε! ἔφαγον, καὶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἔχασαν, καὶ ἀπέθανον ὁμοίως καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν πάντες ἄνθρωποι διότι ἡμετέρα ἐστὶν ἡ παρακοὴ τῶν προπατέρων μας καὶ λοιπὸν τὸ πρῶτον τῶν κακῶν, καὶ πάσης ἁμαρτίας φαίνεται τὸ ψεῦδος νὰ εἶναι καὶ διδάσκαλον τὸν Διάβολον ἔχει καὶ καθὼς ὁ Θεὸς μισεῖ τὸ ψεῦδος, οὕτω μισεῖ ὁ Διάβολος τὴν ἀλήθειαν καὶ κάθε φρόνιμος εὐσεβὴς ὡς στοχασθῇ, ἂν ἀπὸ τὸ ψεῦδος δὲν προέρχονται ὅλα τὰ κακὰ ἐν τῷ Κόσμῳ.

Ψεύδομαι, καὶ τὸν ἀδελφόν μου ἀπατῶ. Ψεύδομαι καὶ εἰς τὴν πλάνην τὸν ἀδελφόν μου φέρω. Ψεύδομαι καὶ τὸν ἀδικῶ. Ψεύδομαι, καὶ ἡ ἐπιτοκία ἔτοιμος εἰς ἐμέ. Ψεύδομαι, καὶ τὰς ὑποσχέσεις μου ἀθετῶ, καὶ ἔχθραν καὶ μίσος προξενῶ ἐξ ὧν φόνοι, φόνου, κατηγορίαι, καὶ τὰ μυρία κακὰ γίνονται ὅλαι αἱ αἰρέσεις καὶ διαιρέσεις δὲν ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὸ ψεῦδος; ἐστόλιζον τὸ ψεῦδος, ἔκρυπτον τὴν ἀλήθειαν, ἀπατοῦσαν τοὺς ἀπλουστεροὺς, καὶ ἐδλασφημοῦσαν εἰς τὴν Θεότητα. Δὲν ἔλαβον οἱ ψευδοπροφῆται ἀπὸ τοῦ ψεύδους, καὶ τῶν μύθων διὰ πολλὰ τῶν δῆθεν θαύματα, καὶ πλάσματα τὴν ὑπόληψιν, ὅτι παρὰ Θεοῦ ἦλθον, καὶ τοσοῦτους ἐπλάνησαν; οἱ ὑποκριταὶ δὲν ψεύδονται, καὶ μυρία κακὰ προξενοῦσιν; οἱ κόλακες δὲν ψεύδονται καὶ ἀπατοῦσιν; οἱ συκοφάνται, καὶ κατήγοροι δὲν ψεύδονται καὶ βασιλεῖς καὶ δυνάστας τῆς γῆς κινεοῦσιν εἰς πολέμους, καὶ μυρίους φόνους, καὶ ἀδικίας ἀπταιστων ἀνθρώπων; ἂν ἔλειπε τὸ ψεῦδος, κανὲν κακὸν ἐν τῷ Κόσμῳ δὲν ἦτο. Καθὼς εἶπεν καὶ τις Σοφός: «δὲν μισῶ, καὶ νὰ ἐχθραίνωμαι ἄλλον ἄνθρωπον τόσον, ὅσον ἐκείνον ὅστις ἄλλο, ἔχει εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἄλλα εἰς τὰ χεῖλη του» ὡς μέγας ὁ ἔπαυος ἐνὸς ἀνθρώπου ἀληθοῦς καὶ ἐξ ἐναντίας μέγας ὁ φόγος ἐνὸς ψεύστου καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει «ἀρχὴ τῆς ἀρετῆς ἡ ἀλήθεια» λοιπὸν τῆς κακίας ἀρχὴ τὸ ψεῦδος τοῦτο συμπεραίνει καὶ ὁ Φαλμύς: «εἶπα φυλάξω τὰς ὁδοὺς μου, τοῦ μὴ ἁμαρτάνειν με ἐν γλώσσῃ μου ἐθέμην τῷ στόματί μου φυλακὴν»: ἀλλὰ καὶ ὁ Ὅμηρος λέγει «μισῶ τὸν ψεῦστην ὡς τὰς πύλας τοῦ Ἄδου».

Τί δὲ λέγει ὁ Σολομῶν; «ὀδύνημα Κυρίῳ χεῖλη ψευδῇ καὶ γλῶσσα ψευδῆς μισεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ στόμα ἄστεγον ποιεῖ ἀκαταστασίας καὶ τοῖς πυκνῶς ἁμαρτάνουσι τὸ ψεῦδος φίλον» δὲν ἀκούουν οἱ ψεύται τὸ ρητὸν ὅπερ λέγει «ὅ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου λέγε» καὶ ὅτι μάρτυς ψευδῆς οὐκ ἀτιμώρητος ἐστί, καὶ στόμα καταψευδόμενον ἀναιρεῖ ψυχὴν. Κατὰ τὴν συνήθειάν του ὁ Φιλόσοφος Πλάτων λέγει: «Τί εἶναι τὸ παντοτεινὸν ὄν, καὶ γένεσιν οὐκ ἔχει; καὶ ἐννοεῖ τὸν Θεόν καὶ τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γίνεται καὶ δὲν εἶναι ποτὲ ὄν; καὶ ἐννοεῖ τὸ ψεῦδος λοιπὸν συμπεραίνει, τῆς ἀληθείας ὅπου εἶναι ὁ Θεός, τὸ ἐναντίον εἶναι τὸ ψεῦδος καὶ ὁρισμὸν τὸ ψεῦδος ἔχει τοιοῦτον, «ψεῦδος ἐστὶ φαντασία περὶ τὸ μὴ ὄν ἐγγινώμενη τῇ διανοίᾳ ὡς ὑφαιστώτος τοῦ μὴ ὑπάρχοντος».

Τῶν ἄλλων καλῶν, ἢ κακῶν εἶναι καὶ μέσον τὸ ἀδιάφορον δηλαδὴ τὸ, οὔτε καλόν, οὔτε κακόν ἢ ἀλη-

Θεία και τὸ ψεύδος δὲν ἔχουν κανὲν μέσον· ἢ ἀλήθεια, ἢ ψεύδος, μέσον δὲν εἶναι· ἢ ψεύδος θέλεις συγχωρήσει, ἢ ἀλήθειαν θέλεις ἀφανίσει· διὰ ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Ἐπαφροδίτης εἶπε «πάντων τῶν ἀμαρτημάτων, καὶ ἀδικημάτων τοὺς ψεύστας αἰτίους εἶναι»· εἰς τάφος ἀνεωγμένος εἶναι ὁ ψεύστης, καὶ ἐκ τοῦ στόματός του δυσωδίαν εὐγάζει ἀφόρητον· διὰ τοῦτο λέγει εἰς τὰς Παροιμίας «μιάταιον λόγον καὶ ψευδῆ μακράν μοι ποίησον».

Καὶ ἐπειδὴ τὸ ψεύδος βάλλει τὸ προσωπεῖον τῆς ἀληθείας διὰ τοῦτο ἀπατᾷ τοὺς ἀπλοῦς καὶ εὐκολοπίστους ἀνθρώπους, εἰδὲ καὶ θηραθῇ τὸ ψεύδος ὅχι μόνον δὲν πιστεύεται ὁ ψεύστης, ἀλλὰ καὶ μισεῖται· διὰ τοῦτο καὶ εἰς Σοφὸς ἐρωτηθεὶς, τί διάφορον ἔχει ὁ ψεύστης; εἶπεν: «Ὅταν εἰπῇ καὶ ἀλήθειαν, νὰ μὴ πιστευθῇται». Φεῦ! τῇ ὀρθοδόξῳ γένει ἡμῶν πρὸς τὸ ἀληθεύει ἡ Προφητεία τοῦ Ὡση: «ἐν ταῖς κακίαις αὐτῶν εὐφρανόν Βασιλεῖς, καὶ ἐν τοῖς ψεύδεσιν αὐτῶν Ἀρχοντες»· διὰ τὰς κακίας, καὶ τὰ ψεῦδη μας παραδοθέντες εἰς φθοράν, εὐφραίνονται ἄλλοι ἀπὸ τοὺς κόπους μας καὶ ἰδρῶτάς μας. Χρεῖα εἶναι μεγάλης προσοχῆς, ὥστε οὔτε ψεύδος, λέγειν, οὐ ψεύδος ἀκούειν· καὶ ἂς μὴ κλείωμεν τὰ ὅμματα τοῦ νοός μας, μὴ διακρίνοντας τὴν ἀλήθειαν τοῦ ψεύδους· ἂς μὴ στουμπώσωμεν τὰ ὄτα μας, ἂς μὴ κλίνωμεν εἰς κάθε λεγόμενον, καὶ πιστὴν δώσωμεν, διὰ νὰ μὴ γίνωμεν θρήνου ἄξιοι, κατασταίγοντες τὸν ἑαυτὸν μας ὡς ἀναίσθητον ἀγγεῖον, δεχόμενον κάθε φαγητόν, ἢ χαρτίον ἄγραφον δεχόμενον πᾶσαν γραφὴν Ἐπερογνώμων, καὶ ἐτερογλωσσος ὀνομάζεται ὁ ψεύστης· ἄλλο ἐγνοεῖ, καὶ ἄλλα λέγει· εἶπε καὶ τις πρὸς ἓνα του φίλου ψευδοθέντα· «μοῦ ἔκοφε τὴν φιλίαν ἢ τοῦ στόματός σου ψευδολογία»· μίαν φοράν, ἂν ἀρχὴν λάβῃ ὕστερον τὴν ἀλήθειαν ὁ ψεύστης δὲν τὴν ἐντρέπεται. Καὶ ἂν ὁ Χριστὸς λέγει «ὃς ἂν λαλήσῃ ῥῆμα ἀργὸν ἀποδώσει περὶ αὐτοῦ λόγον τῷ Κυρίῳ ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως»· τί λόγον θέλουν δώσει οἱ ἄθλιοι ψεύσται εἰς τὸν Θεόν· καὶ ὁ Κλήμης δ' Ἀλεξανδρεὺς λέγει: «μῖα οὐσία τῆς ἀληθείας, τὸ ψεύδος μυρίας ἐκτροπὰς ἔχει»· καθὼς μυθολογοῦνται αἱ Βάκχαι, ὅπου διεχώρησαν τὰ μέλη τοῦ Πενθέως.

Ἀλλὰ τινὲς λέγουσιν, ὅτι καλὸν ποτὲ καὶ τὸ ψεύδος εἶναι· καί, καὶ γὰρ λέγω· καὶ εἰς Σοφὸς εἶπεν: «ὅταν τὸ ψεύδος τὸν λέγοντα ὠφελῇ, καὶ τὸν ἀκούοντα οὐ θλάπτῃ, καλὸν ἐστὶ»· παραδείγματός χάριν: ἓνας κακὸς ἀνθρώπος, ἢ μεθύων κυνηγᾷ νὰ φονεύσῃ ἓνα ἀνθρώπον· ἐκεῖνος ἐκρύβη, καὶ ἐγὼ τὸν εἶδον· μετ' ὧν τὰ ὁ φονεὺς, ἂν τὸν εἶδον· ἐγὼ λέγω τὸ οὐκ εἶδον αὐτόν· ἰδοὺ τὸ καλὸν ψεύδος αὐτὸ καὶ ἐμὲ ὠφελεῖ, καὶ τὸν ἀκούσαντα οὐ θλάπτει, μάλιστα καὶ τὸν ὠφελεῖ· διότι μετ' αὐτὴν πρᾶξιν τέλειος φονεὺς οὐ γέγονε· καὶ ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος τοῦ φόνου ἐσώθη· κατὰ ταιούτους τρόπους τὸ ψεύδος ἐνίοτε εἶναι καλὸν κατ' ἄλλους εἶναι φθοροποιόν· καὶ κάλλιον φαρμάκι νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ στόμα σου, ἢ ψεύδος νὰ εὐγῇ τοῦ στόματός σου.

ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟΝ ΕΜΠΟΔΙΟΝ

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀνεχθῇ ὁ Οἰκουμενισμὸς τὴν παρουσίαν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τὴν φωνὴν τῶν Ἀγιορειτῶν. Ἡ ἰσοπεδωτικὴ μπουλντόζα τοῦ Μοντενισμοῦ πρέπει νὰ καταρρίψῃ τὸ πνευματικὸν ὕψωμα τοῦ Ἁγίου Ὁρους· πρέπει ἡ φωνὴ τῶν Καλογήρων τοῦ Ἁγίου Ὁρους νὰ σταματήσῃ.

Εἰς αὐτὸ διακονεῖ, φιλοτίμως, καὶ ὁ οἰκουμενιστὴς δημοσιογράφος κ. Σπ. Ἀλεξίου εἰς πρόσφατον ρεπορτάζ μετ' ὅν τίτλον «Παναγιώτατε, θὰ πάρете τὸ φραγγέλιον;». Δημοσιεύεται εἰς τὰ «Ἐπίκαιρα» καὶ δι' αὐτοῦ προτείνει, αὐτὸς ὁ ὁπαδὸς τῆς οἰκουμενιστικῆς ἀγάπης, εἰς τὸν νέον Πατριάρχην νὰ διώξῃ τοὺς Ἀγιορεῖτας, νὰ τοὺς υποχρεώσῃ βιαίως νὰ προσαρμοσθῶν πρὸς τὴν ἐξέλιξιν!

Ἔτσι εἶναι οἱ Οἰκουμενισταί. Ἀγαποῦν ὅλους, Μωαμεθανούς, Βραχμάνας, Παπικούς, Προτεστάντας, ἀλλὰ μισοῦν θανάσιμως καὶ ἐπιδιώκουν τὴν ἐξόντωσιν ὧσιν προσιζονται τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πάντως, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀποτελέσματος τῆς «διαφωτισεώς» του, θὰ πρέπει νὰ ξέρῃ ὁ κ. Σπ. Ἀλεξίου, ὅτι ἡ «συνείδησις τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων» ἐκφράζει τὸ Πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μετ' αὐτὴν ἐξέλιξιν, διότι τὸ μήνυμα καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς εὐρίσκεται ἔξω τοῦ κόσμου.

«Δεῦτε πρὸς με πάντες...».

Ἵσως δὲν δύναται ὁ οἰσωδήποτε νὰ συλλάβῃ τὸ μυστικὸν βάθος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸ μεταφυσικὸν ὕψος τῆς Ἐκκλησίας. Πού, ἄλλωστε, νὰ τὸ συλλάβῃ; Μέσα εἰς τὰ ἀρώματα, εἰς τὴν γεῦσιν τῆς θηλυκότητος, εἰς τὴν πολυφαγίαν, εἰς τὸ κυνῆγι τῶν ἡδονῶν καὶ τοῦ χρήματος; Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἀγιότης, ἀγνότης, ἐγκράτεια, βίωμα ταπεινώσεως καὶ νοσταλγία μετανοίας.

Εἶναι λοιπὸν τοῦλάχιστον ἀνεδαφικὴ ἡ ἀπόπειρα ἐναντιώσεως πρὸς τὴν ἀγιορειτικὴν συνείδησιν, πού μορφοῦται ἐν προσευχῇ, ἐν κατανύξει, ἐν ἀγῶνι καὶ ἀγωνίᾳ ἐν ὀργανικῇ ἐπαφῇ μετ' αὐτὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ὁμιλεῖ ὁ οἰκουμενιστὴς δημοσιογράφος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, πού ὡς «ζωντανὸς ὀργανισμὸς ἔχει τὴν εὐθύνην γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους». Αὐτὴ ὅμως ἡ Ἐκκλησία — ἐὰν πραγματικῶς τὴν πιστεύῃ — ἐξαρτᾷ τὸ κύρος της ἀπὸ τὸ Ὑπερῶν τῆς Πεντηκοστῆς. Καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀνήκουν καὶ οἱ Ἀγιορεῖται καὶ ὅσοι πορεύονται πρὸς αὐτήν, ἀκολουθοῦντες τὴν ἁγίαν ἀτραπὸν, πού ἐχάραξαν πνευματοφωτιστῶς οἱ Ἅγιοι Πατέρες. Ἡ Ἐκκλησία, τοῦ κ. Σπ. Ἀλεξίου εἶναι ὁ φοῶνος τοῦ Ναστερδὶν - Χότζα, πού μετακινεῖται εὐκόλως καὶ προσαρμόζεται εὐχερῶς.

Αὐτὴν τὴν «Ἐκκλησίαν» ἂς τὴν χαίρεται!

Τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας, τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς, τῆς Ἀγιοπατερικῆς, φύλακες καὶ φρυκτωροὶ μαζί με ἄλλους «ταπεινοὺς καὶ καταφρονεμένους» εἶναι καὶ οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες.

Καὶ διὰ τὴν κατάλυσιν αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐμπόδιον εἶναι ὁ Ἀγιορειτικὸς Μοναχισμὸς, ὅπως, ἄλλοτε διὰ τοὺς Εἰκονομάχους ἦτο ὁ Σταυδιτισμὸς!

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Ὁ ἱερεὺς καὶ ἡ χριστιανικὴ κίνησις

Γεγονὸς ποὺ δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀμφισβητηθῇ εἶναι, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πλέον θρησκευτικοὺς λαοὺς τῆς γῆς. Μόλον τοῦτο παρουσιάζεται ἀναμφιδόλως καὶ τὸ φαινόμενον, ἡ θρησκευτικότης τοῦ λαοῦ μας νὰ εἶναι κατὰ ἓνα μέρος ἀναμικτή καὶ ἀδιαφώτιστος. Νά, λοιπόν, ἓνας μεγάλος τομεὺς ἐργασίας διὰ τὸν ἡμέτερον.

Υπάρχει ἡ ἀνάγκη νὰ δημιουργηθῇ Χριστιανικὴ κίνησις. Νὰ ὁργανωθοῦν δηλαδὴ οἱ ἐνορίται εἰς Χριστιανικὴν κοινότητα καὶ μὲ τὰ δοκιμασμένα πλέον μέσα τῆς πνευματικῆς καλλιέργειας νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὴν οὐσίαν τῆς θρησκείας μας, ὥστε νὰ γίνωνται συνειδητοὶ καὶ Χριστιανοὶ ζωντανοί, τῶν ἔργων Χριστιανοί.

Καὶ πρέπει νὰ ἀρχίσῃ ἡ Κοινότης μὲ τὴν ἰδρυσιν Θρησκευτικῶν Συλλόγων. Μία αἵθουσα διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς νέους, μία ἄλλη διὰ τὰς κυρίας καὶ τὰς δεσποινίδας καὶ ὀλίγα ἐπιπλέον εἶναι ἀπαραίτητα. Εἰς τὴν ἀνάγκην — καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πῶς συνηθισμένο εἰς τὰς συνθήκας τοῦ χωρίου — θὰ χρησιμοποιηθῇ μία αἵθουσα εἰς διαφορετικὰς ὥρας καὶ ἡμέρας διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν Χριστιανῶν τῶν δύο φύλων.

Μὲ τὸν Σύλλογον καὶ τὴν αἵθουσαν θὰ ἀποσπᾶται σιγά - σιγά τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς νέους ἀπὸ τὸ καταστρεπτικώτατον περιβάλλον τοῦ καφενεῖου, τὰ χαρτοπαίγνια, τὸ ποτήρι, τὰς φιλονεικίας, τὸ καθήσδι' καὶ τὰς γυναῖκας ἀπὸ τὸ κουτσομπολιὸν καὶ τὰ ἄσεμνα καὶ ἀνόητα περιοδικά. Ὅλους θὰ τοὺς τραβήξῃ εἰς τὴν ὁλοκάθαρην καὶ τακτοποιημένην αἵθουσαν τοῦ Συλλόγου.

Θὰ προσέξῃ ὁμοῦς εἰς τὸ ζήτημα, τί εἶδους Χριστιανισμόν θὰ καλλιεργήσῃ. Δὲν θὰ ἀφήσῃ νὰ ἐπικρατήσῃ μία ἄρρωστη θρησκευτικότης, ἀποξενωμένη ἀπὸ τὴν ὅλην πολιτιστικὴν ζωὴν. Οὔτε ὁμοῦς θὰ ἀνεχθῇ τὴν ξόδερμην καὶ ξεθωριασμένην θρησκευτικότητα ποὺ δουλεύει «δυσὶ κυρίοις», ποὺ κρατεῖ μὲ τὸ ἓνα χερὶ τὸν κόσμον καὶ μὲ τὸ ἄλλο προσπαθεῖ νὰ πιάσῃ τὸν Χριστόν. «Καὶ τὸ ἓνα ἂς μὴ χάσῃ καὶ τὸ ἄλλο νὰ ἐπωφεληθῇ». Τὸ ἁμαρτωλὸν αὐτὸ δίπορον πρέπει νὰ κλείσῃ.

Οἱ Θρησκευτικοὶ Σύλλογοι, ποὺ θὰ ἰδρῦσῃ, μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἐπισκόπου του καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἱεροκήρυκος τῆς ἐπαρχίας, πρέπει νὰ γίνωνται ἐργαστήρια ζωντανοῦ, ὁλοκληρωμένου καὶ συγχρονισμένου Χριστιανισμοῦ. Αὐτὸ θὰ πραγματοποιηθῇ μὲ τὰς συχνὰς — καθημερινὰς θὰ ἐλέγαμεν — συγκεντρώσεις, μὲ τὰς Χριστιανικὰς ὁμιλίας καὶ διαλέξεις, μὲ τὰς ἐποικοδομητικὰς ἀναγνώσεις, τὰς συστηματικὰς ἐκδρομὰς, καὶ τὴν ψυχαγωγίαν ἐκείνην, ποὺ χωρὶς νὰ λερώνῃ τὴν ψυχὴν, διασκεδάζει καὶ γεμίζει τὸν ἄνθρωπον μὲ χαράν. Εἶναι καὶ ἄλλα πολλὰ μέσα ποὺ ἔμπορουν νὰ χρησιμοποιηθοῦν μὲ ὠφέλειαν. Εἰς τὴν

δημιουργίαν χριστιανικῆς ζωῆς συντελεῖ πάρα πολὺ καὶ τὸ σύστημα μελέτης τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ὁ ἱερεὺς μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ Ἀγ. Γραφή εἶναι φῶς καὶ δύναμις καὶ ζωὴ, θὰ κάμῃ συγκεντρώσεις μελέτης τῆς Ἀγ. Γραφῆς, διὰ κάθε φύλον καὶ ἡλικίαν χωριστά, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπουν αἱ συνθήκαι, ἡ μόρφωσις καὶ ὁ ζήλος τῶν ἐνοριτῶν του, μὲ σκοπὸν τὴν ἀρτιωτέραν ψυχικὴν κατάρτισιν τῶν ἐνοριτῶν του μὲ τὴν βαθυτέραν μελέτην τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

Αὐτὸ εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς: Πρῶτα ὁ ἱερεὺς θὰ μελετᾷ μόνος του εἰς τὸ σπίτι καὶ μὲ ἐρμηνευτικὰ βοηθήματα ἓνα κομμάτι τῆς Ἀγ. Γραφῆς. Θὰ συγκεντρώσῃ ἔπειτα εἰς ὠρισμένον τόπον, ἡμέραν καὶ ὥραν 15—20 χριστιανούς καὶ θὰ διαβάσῃ τὸ ὠρισμένον ἀπὸ πρὶν καὶ μελετημένον ἀπὸ τὸν ἴδιον κομμάτι. Τὸ χωρίον, ποὺ θὰ προκαλέσῃ περισσότερον ἐνδιαφέρον, θὰ γίνῃ καὶ ἀντικείμενον βαθύτερας μελέτης ἀπὸ τοὺς παρόντας. Θὰ εἰπῇ τὰς σκέψεις του ὁ καθεὶς καὶ θὰ προτείνῃ ἓνα τρόπον νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν ζωὴν. Ὅταν ἐξαντληθῇ πλέον τὸ θέμα, τὸ χωρίον αὐτὸ ἢ ἐν μόνον μέρος του θὰ τὸ πάρουν ὡς σύνθημα τῆς ἐβδομάδος. Ἐισηγητὴς καὶ διευθύνων τὴν συζήτησιν θὰ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἱερεὺς, ἐὰν βέβαια ἔχῃ τὴν ἱκανότητα, τὴν μόρφωσιν ποὺ χρειάζεται καὶ τὸν ζήλον. Διαφορετικὰ ἂς κατάρξῃ νὰ εὕρῃ τὸ κατ'ἀλλήλον πρόσωπον καὶ νὰ ἀναθέσῃ εἰς αὐτὸ τὴν ἐργασίαν αὐτήν.

Ἦμπορεῖ ὁμοῦς νὰ βοηθοῦν εἰς τὸ δύσκολον αὐτὸ ἔργον καὶ οἱ καταρτισμένοι ἐνορίται. Θὰ προσέχῃ τέλος νὰ διεξάγεται ἡρεμὰ ἡ συζήτησις, μὲ τάξιν καὶ κοσμιότητα, νὰ εἶναι πάντοτε μέσα εἰς τὸ θέμα καὶ νὰ μὴ ξεπερνᾷ ποτὲ τὴν κανονικὴν ὥραν. Διὰ τοὺς ἐνορίτας του ποὺ δὲν ἔχουν ἀρκετὴν μόρφωσιν καὶ εἶναι δύσκολος δι' αὐτοὺς ἡ μελέτη τῆς Ἀγ. Γραφῆς ἔμπορεῖ νὰ χρησιμοποιεῖ διάφορα ἀπλά καὶ πρακτικὰ ἄρθρα καγενὸς πνευματικοῦ περιοδικοῦ ἢ καὶ τεμάχια ἀπὸ κανένα ἀσθηρὰ χριστιανικὸν βιβλίον. Πολὺ συντελεῖ εἰς τὴν δημιουργίαν χριστιανικῆς κινήσεως εἰς τὴν ἐνορίαν καὶ ἡ διάδοσις τοῦ χριστιανικοῦ ἐκτύπου. Αὐτὸ φωτίζει καὶ τρέφει τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν. Γίνεται ὁ οἰκογενειακὸς ἱεροκήρυξ, ποὺ μένει πάντοτε εἰς τὸ σπίτι, διὰ νὰ δίδῃ εἰς τὰς ψυχὰς «ρήματα ζωῆς αἰωνίου».

Διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμῃ καὶ ὁ καθένας προσπάθειαν ὁ ἱερεὺς ὥστε τὸ χριστιανικὸν βιβλίον καὶ τὸ περιοδικὸν νὰ ἐμβαίῃ εἰς ὅλα τὰ σπίτια τῆς ἐνορίας του. Εἰς ὅσους ἔχουν τὴν οικονομικὴν εὐχέρειαν θὰ συστήσῃ τὴν ἀγορὰν βιβλίων καὶ περιοδικῶν, ποὺ ὁ ἴδιος θὰ διαλέγῃ. Εἰς τοὺς πτωχοὺς πάλιν ἐνορίτας του θὰ προμηθεύῃ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν ἐνοριακὴν βιβλιοθήκην.

Μὲ τὰ μέσα αὐτὰ ἔμπορεῖ ὁ καλὸς ἱερεὺς νὰ δημιουργήσῃ εἰς τὴν ἐνορίαν του ἀξιόλογον χριστιανικὴν κίνησιν πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὸ καλὸν τοῦ ποιμνίου του καὶ τὴν ἰδικὴν του σωτηρίαν.

Η ΧΑΡΙΣ

Όλη η θεία πραγματικότητα ενσπναιμένη εἰς τὸν Θεάνθρωπον Χριστὸν πηγάζει συνεχῶς ἐξ ἐαυτῆς ἀναριθμήτους καὶ ἀμετρήτους θείας δυνάμεις ἀπαραιτήτους εἰς τὸ ἀνθρώπινον εἶναι, διὰ τὴν σωτηρίαν, τὴν θέωσιν, τὴν Χριστοποίησιν, τὴν πνευματοποίησην, τὴν τριαδοποίησην, καὶ Θεανθρωποποίησην. Αὗται ὀνομάζονται χάρις. Αἱ θεῖαι δυνάμεις αὗται ὡς δοσμένα εἰς τὸ Θεανθρώπινον σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν, ἔχουν Θεανθρώπινον χαρακτήρα. Διότι ἐπεὶ ὑπάρχει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εἶναι Θεανθρώπινον, διότι εἶναι ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπον. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ποὺ νὰ εἶναι ἐκτὸς τοῦ Θεανθρώπου. Ἡ σωτηρία μας καὶ ἡ Θεανθρωποποίησις μας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ διαρκὴς μας χαρίτωσις. Ἡ Ἐκκλησία ἀναδεικνύεται ὡς ταμιευχὸς τῆς χάριτος ἔχουσα τὸν ἀπειρον ὡκεανὸν τῶν θείων καὶ Θεοπνευστῶν τριαδικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι συνεχῶς ἐνεργοῦν καὶ ἐργάζονται εἰς τὸν Θεανθρώπινον ὁργανισμόν τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσαι αἱ θεῖαι δυνάμεις αὗται αἱ ἀναγκαῖαι εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν ζωὴν καὶ εὐσέθειαν καὶ εἰς τοὺς δὲν κόσμους (Β' Πέτρ. 1, 3—4) ἐδόθησαν ἡμῖν διὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ὅστις εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Ἐναντι τοῦ Θεανθρώπου καὶ ὡς Προσώπου καὶ ὡς Ἐκκλησίας, ἵσταται ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν Θεοειδῆ φύσιν του. Δημιουργηθεὶς Θεοειδὴς ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ τὴν Θεοειδῆ ἐλευθερίαν, ἡ ὁποία ἔχει ἀπεράντους διαστάσεις. Κατὰ τὴν ἐλευθέραν θέλησιν του ὁ ἄνθρωπος δύναται καὶ τὸν Θεὸν νὰ ἀπαρρίψῃ καὶ τὸν διάβολον νὰ ἐκλέξῃ. Οὗτος δύναται νὰ καταστῇ «Θεὸς κατὰ χάριν», ἀλλὰ καὶ διάβολος κατὰ τὴν ἐλευθέραν θέλησιν του. Τὸ αὐτεξούσιον θέλημα τοῦ ἀνθρώπου φυσικῶς καὶ Θεαρέστως χρησιμοποιούμενον ὁδηγεῖ αὐτὸν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἐνώγει μετὰ Αὐτὸν, χρησιμοποιούμενον δὲ παρὰ φύσιν, δηλαδὴ κατὰ κατάχρησιν ὁδηγεῖ πρὸς τὸν διάβολον καὶ ἐνώγει μετὰ αὐτόν. Τραγὴ ἀπόδειξις τούτου εἶναι ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Διὰ τούτου ὁ Θεὸς ἔγινεν ἄνθρωπος, ὥστε ἐν τῇ Θεανθρωπίνῃ Ὑποστάσει Του νὰ δείξῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον πῶς δύναται αὐτὸς νὰ χρησιμοποίῃ ὀρθῶς καὶ κανονικῶς τὸ αὐτεξούσιον θέλημα τοῦ καὶ πῶς διὰ τῆς χάριτος νὰ οἰκοδομήσῃ ἐαυτὸν εἰς χριστοειδῆ ἄνθρωπον, τελειοποιούμενον καὶ τελειοποιούντα τὴν Θεοειδειάν του. Διὰ τὸν σκοπὸν ἀκριβῶς αὐτὸν ἱδρύσεν ἐπὶ τοῦ ἐαυτοῦ Του τὴν Ἐκκλησίαν Του ἐν τῇ ὁποίᾳ δίδει τὰς ἀναγκαῖας εἰς τὸν ἄνθρωπον θείας δυνάμεις. Γενόμενος «σύσσωμος» τοῦ Θεανθρώπινου σώματος τῆς Ἐκκλησίας (Ἐφεσ. 3, 6), ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς χάριτος τῶν μυστηρίων καὶ τῶν κατὰ χάριν ἀρετῶν τῆς Ἐκκλησίας φθάνει εἰς τὸν Θεόδοτον προορισμὸν του, γίνεται δηλαδὴ Θεὸς κατὰ χάριν. Ἡ σωτήριος σοφία τοῦ χριστιανοῦ, συνίσταται εἰς τὸ νὰ ὑποτάξῃ ἐκούσιως τὴν ἐλευθέραν θέλησιν του εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ Χριστὸς ἐν τῇ Θεανθρωπίνῃ Ὑ-

ποστάσει Του ἤνωσε τὴν ἀνθρωπίνην θέλησιν Του εἰς τὴν θείαν.

Ἡ σχέσις καὶ ἐνωσις αὐτῇ τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης θελήσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ βασικὸς νόμος τῆς ζωῆς τοῦ Θεανθρώπινου σώματος Του, τῆς Ἐκκλησίας. Συμφώνως πρὸς αὐτὸν τὸν κανόνα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ὑπακούουν ἐκούσιως καὶ ἐν ἀγάπῃ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ ἀποκτεῖν τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ θέωσιν εἰς τὴν βασιλείαν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τὸ Θεανθρώπινον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἐδόθη ὅλη ἡ χάρις τῆς τριαδικῆς Θεότητος. Ἡ σώζουσα ἡμᾶς ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, τὸν θάνατον καὶ τὸν διάβολον, ἡ ἀνομιηνῶσα καὶ ἁγιάζουσα καὶ μεταμορφώνουσα ἡμᾶς, ἡ θεούσα καὶ χριστοποιούσα ἡμᾶς. Ἡ χάρις αὕτη ὁμῶς δίδεται εἰς ἕκαστον «κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 4,7), ὁ δὲ Χριστὸς δίδει τὴν χάριν Του κατὰ τὴν πίστιν καὶ τὸν λόγον ἑκάστῳ (Α' Κορ. 3,8), κατὰ τὸν λόγον ἐν τῇ πίστει, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ἐλεημοσύνῃ, τῇ προσευχῇ τῇ μετανοίᾳ, τῇ ταπεινώσει, τῇ ὑπομονῇ. Προγινώσκων κατὰ τὴν θείαν πρόγνωσιν Του, τὴν ὕψ' ἑκάστου ἡμῶν χρησιμοποίησιν τῆς θείας χάριτος καὶ δωρεᾶς Του, ὁ Χριστὸς διαρεῖ τὰ χαρίσματά Του ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν» (Ματθ. 25,15). Ἀπὸ τὸν προσωπικὸν μας ἀγῶνα καὶ πολλαπλασιασμὸν τῶν θείων δωρεῶν τοῦ Χριστοῦ ἐξαρτᾶται ἡ θέσις μας εἰς τὸ ζωοποιὸν σῶμα Του. Ὅσον ὁ ἄνθρωπος ζῇ περισσότερον ἐνεργῶς τὸ πλῆρωμα τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, τόσο καὶ περισσότερα δῶρα ἔχει ὡς σύσσωμος τοῦ Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα καὶ παρέχει εἰς τὰ ἄλλα μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Διότι εἰς τὸ Θεανθρώπινον σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἕκαστος ζῇ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ ὅλοι δι' ἕκαστον, διότι οἱ πάντες ἀποτελοῦν ἐν σῶμα.

Πανήγυρις

Τὴν 11 Ὀκτωβρίου πανηγυρίζει τὸ Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον τοῦ Π. Θεοδοσίου εἰς Χαλκὶ Κορινθίας.

Ἐλλείψει Ἱερέων ἡ ἐορτὴ αὕτη τοῦ Ἀγ. Νεκταρίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως θὰ τελεσθῇ τὴν ἐπομένην 12 πρὸ μὲν ἡμέραν Δευτέραν.

Θὰ παρασπαδῇ ἐν αὐτῇ ὁ Σεβ. Σαλαμίνος Κ. Γερρόντιος. Παρακαλοῦνται οἱ ἀδελφοί, ὅπως διοργανώσων ἐκδρομὴν μετὰ μικρὰ Πούλμαν καὶ τιμῆσων διὰ τῆς παρουσίας των τὸν Μέγαν καὶ ὁμολογητὴν Πατριάρχην Ἀγιὸν Νεκτάριον.

Διεύθυνσις Ἀθήναι - Κόρινθος 86 χιλιάμ. Κόρινθος Χαλκὶ 26.

Με βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν ἐωρτάσθη ἡ ὁσία Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου εἰς Θεσσαλονίκην

Εὐδοκία Θεοῦ, ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ (κατὰ τὸ Π. Ο. Η.) τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, ἐπανηγυρίσθη, μετὰ Βυζαντινῆς Μεγαλοπρέπειας ὁ φερώνυμος Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, προεξαρχόντων ἐν τῇ Θείᾳ μυσταγωγικῇ λειτουργίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. ΑΓΞΕΝΤΙΟΥ καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου καὶ Φθιώτιδος καὶ Θυμακοῦ κ. Καλλινίκου.

Συλλειτουργοὶ ἦσαν οἱ πανοσιολογιώτατοι Ἀρχιμανδρίται Θεόφιλος Γοίρμπας, Ἰάκωβος Παπαδέλλης (Ἐφημέριος Ἱ. Ναοῦ), Γερμανὸς Ἀθανάσιος, Ἰουστίνος Κολοτούρος, Ἰάκωβος Κάστρος, Ἀντώνιος Ζαγοριανὸς, Εὐθύμιος Ὀρφανός, Ἰωακείμ Γιάννος, Χρυσόστομος Βάρνης, Γεράσιμος Χατζηθεοδώρου, Πέτρος Κατσαρὸς καὶ οἱ αἰδεσιμώτατοι ἱερεῖς Νικόλαος Καλοσκάμης, Νικόλαος Παπασταϊκούδης, Νικόλαος Κολόμβος, Καλλίνικος Θεοδοσίου, καὶ Γεώργιος Μαρμαρίδης.

Κατάμεστος ἀσφυκτικὰ ὁ Ναὸς ὑπὸ πιστῶν προσκυνητῶν, οἱ ὅποιοι εἶχον συρρεύσει ἐκ διαφόρων σημείων τῆς Ἐπικρατείας καὶ παρηκολούθησαν μετ' εὐλαθείας καὶ κατανύξεως τὴν Θείαν Λειτουργίαν. Ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, εἶχον ἔλθει δύο «πούλμαν» πλήρη προσκυνητῶν. Τὸν θρησκευτικὸν πανηγυρικὸν λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης πατὴρ Γερμανὸς Ἀθανασίου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἐγένετο λιτάνευσις τῆς Ἀγίας Εἰκόνης εἰς μακρὰν σημαιοστολιστὸν διαδρομὴν εἰς τὴν πόλιν, προπορευομένης τῆς μουσικῆς. Πλήθος πιστῶν ἠκολούθησεν τὴν μεγαλειώδη ἱερὰν πομπήν, τὴν ὅποιον ἐλάμπρυνον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ Μητροπολίται, εἰς τοὺς ὁποίους συνηριθμύθη καὶ ὁ Μεγαρίδης, καταφθάσας ἀεροπορικῶς, ἐνῶ ἐκ τῶν παραθύρων καὶ τῶν ἐξοστῶν τῶν οἰκιῶν ἐρρίπτοντο ἀρωματικοὶ ραντισμοί. Παρέσται καὶ ὁ Βουλευτὴς κ. Κοντούλης.

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη γεῦμα εἰς τὴν Αἵθουσαν Ὑποδοχῆς τοῦ Εὐαγίου Ἰδρύματος τῆς Ὁσίας Εἰρήνης. Κατὰ τὰ ἐπιδόφια ὡμίλησεν ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐγκριτος δικηγόρος καὶ πολιτευτὴς κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος. Ἀνεφέρθη εἰς τὴν Ἱδρυσιν τοῦ περικαλλοῦς Ναοῦ καὶ τοῦ ἡμιτριόρφου Εὐαγίου Ἰδρύματος, τὸ ὅποιον ὑψούμενον ἐπιβλητικὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς πλησίον τοῦ Ναοῦ, προάρισται νὰ παράσχη στέγην καὶ τροφήν εἰς τοὺς ἀπόρους γέροντας παλαιοσημερολογίτας τῆς Β. Ἑλλάδος καὶ εἰς τὰ ἐν Θεσσαλονίκῃ σπουδάζοντα τέκνα παλαιοσημερολογιτῶν.

Ὁ ὁμιλητὴς ἐχαρκαήρισε τὰ ἐπιτεύγματα ταῦτα ὡς «λαμπρὰ κοσμήματα» καὶ «ἀποκτήματα» ἐν Θεσσαλονίκῃ τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἐξῆρε τὴν δραστηριότητα διὰ τὴν πραγματοποιήσιν αὐ-

τῶν, τῶν ἀρχιμανδριτῶν Ἰακώβου Παπαδέλλη καὶ Εὐθυμίου Ὀρφανοῦ, τὴν προθυμίαν συμπαράστασιν τῶν πιστῶν καὶ τὴν ἐκ τοῦ Κέντρου ἀποφασιστικὴν οἰκονομικὴν ἀρωγὴν τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὅποιον χάριν εἰς τὴν χρηστὴν διοίκησιν καὶ τιμίαν διαχείρισιν τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Διοικ. Συμβουλίου ὡς καὶ τὴν γενόμενῃ ὀρθολογιστικῇ ὀργάνωσιν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Συμβούλου Θεόδωρου Μαρτίδη ἐποπληπλασίασε τὰ ἔσοδα καὶ λειτουργεῖ ταῦτα εὐρύθμως, συνήμως καὶ κανονικῶς, ὡς ἐπιβεβαίωσε ἐπιστήμως ὁ γενόμενος πρόσφατως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργ. Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἑλεγχος, κατέστη δὲ ἱκανὸν νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς λόγῳ ἡλικίας καὶ ἀσθενείας ἀποχωροῦντας τῆς ἐνεργοῦς διακονίας ἰσθμίου βοήθειαν καὶ ἱατρικοφαρμακευτικὴν περίθαλψιν.

Ἐφ' ᾧ συγχαίροντες ἐπὶ τῇ πραγματοποιήσῃ τῶν σπουδαίων τούτων ἐπιτευγμάτων, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Παντοδύναμος, διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, εὐδοκίῃ καὶ πραγματοποιηθῶν καὶ ἄλλα θεάρεστα ἔργα εἰς τὴν Β. Ἑλλάδα, εἰς δόξαν Αὐτοῦ καὶ πολλαπλὴν ὀφέλειαν τῶν εὐσεβῶν τέκνων τῶν παλαιοσημερολογιτῶν.

Ἀνακοίνωσις

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 18/31.8.76 ἀπεφάσισεν τὴν ἐπαβολὴν τῶν κάτωθι ποινῶν:

1. ΤΗΝ ΠΟΙΝΗΝ ΤΗΣ ΚΑΘΑΙΡΕΣΘΩΣ.

—Εἰς τὸν τέως ἱερομόναχον Ἐπαρμόνιον ἢ Ἐλευθέριον Γούσιον ἐκ Δομοκαῦ διότι ἀπέβαλε τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα καὶ ἐνιμφεύθη.

2. ΤΗΝ ΠΟΙΝΗΝ ΤΗΣ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΛΠΤ. ΑΣ ἀπὸ 1.9.76 ἠ.η. εἰς τὸν Ἀγιορείτην Ἀρχιμανδρίτην Παντελεήμονα Νανόπουλον, διότι ἔδωκε ἀδείας τῆς προϊσταμένης τοῦ ἀρχιεπισκόπου πρυτανείας εἰς τὰ πολιτικά δικαστήρια κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αἰξενίου.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

ΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ ΑΓΑΘΑ

Ἴνα τις, ἀγαπητοί, γνωρίζει εὐκολότερον τὰ ἐκ τῆς ἐλπίδος ἀγαθὰ, καλὸν νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει τὰ ἐκ τῆς ἀπελπισίας προσερχόμενα δυστυχήματα. Ἡ κοινωνία παρέχει ἡμῖν πλείστα δείγματα ἀπελπισμοῦ. Ἡ διάδοσις παρ' ἀφρόνων τινῶν διδασκαλίας ἀθέου, ἐκλόγισε τὴν πίστιν παρὰ πολλοῖς· κατέστησε τὴν ἀγάπην, ἂν τοιαύτη παρ' αὐτοῖς ὑπάρχει, μηχανικὴν· τὴν δὲ ἐλπίδα ἀπέσβεσεν, ἀπεγύμνωσε δὲ πολλὰς συνειδήσεις τοῦ γλυκέος τούτου συναισθήματος τῆς ἀπολαύσεως τοῦ υπερτάτου ἀγαθοῦ. Αἱ ὕλιστικαὶ θεωρίαι, ἐν αἷς πολλοὶ ἐγκαλινδοῦνται, διασαλεύουσι τὴν κοινωνικὴν ἁρμονίαν καὶ ἐκτροχιάζουσι τὴν νεότητα ἐκ τῆς ἀγαθῆς πορείας, ἣν ἐπέκει πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον νὰ βαδίζῃ. Ἐξετροχιάσθησαν ἀληθῶς πολλοὶ νέοι τῆς ἀληθοῦς ὁδοῦ, καὶ ἔπαθον ἢ πάσχουσιν, οἳ καὶ οἱ ἐκτροχιαζόμενοι σιδηρόδρομοι, καταστρέφοντες καὶ καταστρεφόμενοι ἐπὶ τῶν σκληρῶν τῆς ἀπελπισίας θαράθρων καὶ κακῶς καταφερόμενοι.

Ἡ ἀπελπισία, ἀγαπητοί, εἶναι ἡ πηγὴ τῶν μεγαλύτερων ἐγκλημάτων ἐνθ' ἣ ἐλπίς εἶναι ἡ πηγὴ τῶν ὑψίστων ἀρετῶν. Ὁ ἀηλιτισμένος φέρεται, ὡς τὸ κλυδωνιζόμενον σκάφος, τῇδε καχεῖσε, πλανώμενος εἰς τὰ πολυκύμαντα πελάγη τοῦ πολυταράχου τούτου βίου. Ὁ ἐλπίζων ἐπὶ τὸν Κύριον ὁδεύει ἀτάραχος καὶ ἥσυχος ἐπὶ τῆς τύρβης τοῦ κόσμου τούτου, ὡς ὁ ἐπὶ ὁμαλῆς ὁδοῦ περιπατῶν ἵππος. Θὰ ἔχητε πολλάκις ἰδῇ ἀπέλπιδας τινάς, καὶ μόνον θὰ ἦθε εἰς κατάστασιν νὰ γνωρίζετε τὸν βαθμὸν τῆς ζάλης, ἣν οἱ σκοτίζει τὸν νοῦν αὐτῶν. Ὁδυνῶνται οἱ ταλαίπωροι, ὡς οἱ ἀποκαμίνοντες ἐκ κόπου μεγάλου· βλασημένοι τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐγεννήθησαν. Βλέπουσιν ὅλα μετὰ κόρου καὶ ἀνδρίας φαίνονται ὡς μὴ ἔχοντες γνῶσιν οὐδενός, καὶ στεροόμενοι παντός αἰσθήματος καὶ ἀποβαλόντες πᾶσαν τῆς ἐκωλύσεως αὐτῶν ἱκανάδα. Τὸ πνεῦμα αὐτῶν εἶναι ὑποδουλωμένον καὶ ὑπηρετεῖ, ὡς τυφλὸν ὄργανον εἰς τὴν καταστροφὴν, ἣν παρασκευάζει ἡ ἀπελπισία.

Ἐγνώρισα πρὸ ὀλίγων ἐτῶν νέον τινά, οἰκογενείας καλῆς καὶ πλουσίας, εἰκοσαετὴ τὴν ἡλικίαν, καὶ εὐφυΐας σπανίας. Ἦτο ἀληθῶς τὸ οἰκογενειακὸν καύχημα, καὶ ὁ μόνος ἀδελφός, ἐφ' οὗ ἐστῆριζον τὰς ἐλπίδας τρεῖς ἀγαθοὶ ἀδελφοί. Καὶ μέχρι οὗ μὲν ἐπεράτωσε τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς, ἦτο ἀληθὴς τύπος ἀρετῆς, σωφροσύνης καὶ ἀγαθότητος, ἅμα δὲ ἤρξατο, ἐν Εὐρώπῃ μεταβάς, τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ σπουδῶν, ἀπώλεσεν ὁ τάλας τὴν ἀγαθότητα, τὴν σωφροσύνην καὶ πᾶσαν ἀρετὴν· διότι ἀναστρεφόμενος μετ' ὑμεῶν τινάς, διεφθάρη κατὰ τὰ ἦθη ἀπασάμενος τὰς ὕλιστικὰς θεωρίας τῶν φίλων, καὶ ἀνεδείχθη φανατικώτατος ὕλιστῆς φρονῶν, ὅτι εἶναι ὁμοίως πρὸς τὰ κτήνη. Ἀπωλέσας πᾶσαν ἐκμάδα ἐλπίδος ἔνεκα τούτου, ἐπεδόθη μετὰ περισσοτέρας ζωηρότητος εἰς τὰς ἀσωτείας, εἰς τὴν σπατάλην τῆς περιουσίας, συζητῶν καὶ ὑπερασπιζόμενος μετ' ἀφροσύνης πολλῆς τὰς χαμαιζήλους καὶ ποταπὰς ἰδέας καὶ κακίας αὐτοῦ. Οἱ

γονεῖς μανθάνοντες τοῦ υἱοῦ τὴν τοιαύτην ἀποπλάνησιν ἐλυποῦντο, καὶ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἕτερον ὑπὸ λύπης ἀπέθανον. Ὁ υἱὸς εἰ καὶ ἔμαθε τὸν θάνατον τῶν γονέων, δὲν ἐκάμφθη, οὐδ' ἐλυπήθη, ἀλλὰ μετὰ τῆς αὐτῆς ζωηρότητος ἐξετέλει, ἅπερ καὶ πρότερον. Κατέφαγε τέλος αὐτῶ τὴν πατρικὴν περιουσίαν καταστήσας καὶ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς αὐτοῦ δυστυχεῖς, ἀναγκασθεῖσας νὰ προσπορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν αὐτῶν. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ πτωχὸς καὶ νοῦ καὶ χρημάτων περιεφέρετο ἀνὰ τὴν πόλιν καὶ ἔτο ὁ περίγυλος τῶν ἀπαντῶντων. Ἡ πρῶτον ὠραία μορφή αὐτοῦ ἐγένετο δυσειδής· τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα ἐκυρτώθη· οἱ πόδες παρέλυσαν· ἡ ὕψια ἐν γένει ἦτο κατεστραμμένη ἐντελῶς. Οὐδὲν ἄλλο ὁ ταλαίπωρος πλεόν, ἢ πότε νὰ γίνῃ αὐτόχειρ· ἦτο πλήρης ἀπελπισίας καὶ ἀπογοητεύσεως καὶ πολὺ ἐνωρίς κατεστράφη αὐτοκτονήσας.

Τοιαῦτα κατεργάζεται ἡ ἀπελπισία, ὑπὸ τῆς ὁποίας τινὲς ἀνοήτως κατέχονται. Πόσους ἀηλιτισμένους δὲν ἔχετε ἰδεῖ καταστραφέντας. Καὶ πόσους ἀκόμη θὰ ἴδῃτε ἂν μὴ παύσωσιν αἱ ὕλιστικαὶ τάσεις, ἂν μὴ ἀποτραπῶσιν οἱ νέοι καὶ αἱ νεανίδες τῆς ἀναγνώσεως τῶν ρωμαντικῶν μὲν, ἄλλως τε δὲ ἡθοφθόρων μυθιστορημάτων, ἂν μὴ ἐπέλθῃ τέλος μία ἡθικὴ βελτίωσις διὰ θρησκευτικῆς ἀγωγῆς! Ἀπλῆστως, τὸ γένυν ἔχον, ἀναγινώσκονται ὑπὸ νέων καὶ νεανίδων πολλὰ ἐπιβλαβῆ ἔργα κτηνωδίας ἀπόζοντα, πολλὰ μυθώδεις ἀποπλάνησεις τῆς φαντασίας τῶν μυθιστοριογράφων. Αἱ ἀναγνώσεις δ' αὗται, ὡς ἦν ἐπόμενον, ἤγαγον καὶ ἄγουσι τὸ πλείστον τῆς νεότητος εἰς τὴν πανολεθρίαν!

Ἀνέφερα ὑμῖν ἀνωτέρω γεγονός, δι' οὗ ἴδετε τὸν ὄλεθρον, εἰς τὸν ὁποῖον αἱ ὕλιστικαὶ θεωρίαι ὁδηγοῦσι τοὺς ἀπασχολούμενους αὐτάς· νῦν θέλω διεγνῆθαι ἕτερον, ἵνα ἴδῃτε καὶ τὴν βλάβην, ἣν προξενεῖ ἡ ἀναγνώσις διβλίων, ἀνηθικότητος πεπληρωμένων.

Γνωρίζω ἐπαρχιακὴν τινα οἰκογένειαν, ἐπίσημον καὶ πλουσίαν, (δὲν συμφέρει δὲ νὰ ὀνομάσω ταύτην) ἣν οἱ εἶχε ἓνα καὶ μόνον κληρονόμον μεγάλῃς περιουσίας, μονογενῆ κόρη ἐπὶ κάλλει καὶ σεμνότητι διακρινομένην καὶ ἀνατεθραμμένην Χριστιανικώτατα. Ἐῖχεν αὕτη ἐν μικρῷ σχήματι καὶ χρυσῷ δεδομένον τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἐθεώρει δ' αὐτὸ τὸ μᾶλλον πολυτίμιον μεταξὺ τῶν πολυτίμων αὐτῆς κοσμημάτων· ἐν ταύτῃ καὶ μόνῃ, κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεως, μικρὰ οἶσα ἐνετράφα. Ἀλλ' ὦ τῆς μεταβολῆς! Ἀποσταλεῖσα εἰς μεγαλόπολιν τινα πρὸς τελειωτέραν παιδείαν καὶ ἐκμάθησιν εὐρωπαϊκῆς γλώσσης διὰ τὸν νέον τῆς ἐποχῆς ἡμῶν ψευδοπολιτισμὸν, ἀπεπλανήθη ἡ καλὴ αὐτῇ κόρη, διότι αἱ φίλαι συνέστησαν αὐτῇ δλέθρια εἰς τὰ ἦθη συγγράμματα. Σὺν τῇ ἐκμαθήσει ξένης γλώσσης καὶ τῇ περαιτέρῃ ἐκπαιδεύσει, ἀνεγίνωσκε, κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεως, οὐχὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἅπερ ἐρριμμένον καὶ πλήρη κόνεως ἔκειτο ἐπὶ μᾶς ἀχρήστου τραπέζης, ἀλλὰ τὰ ρωμαντικὰ καὶ ἐρωτικὰ σκηναῖα

ανάπλα μυστοσημάτια. Κατηχηματώσθη ἡ τάλαινα ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐδὲν ἄλλο ἤγάπα ἢ νὰ διηγῆται ταῖς φιλαῖς καὶ νὰ μανθάνῃ διηγήματα, διαφεύγοντα τὴν νεανικὴν σεμνότητα, ἥτις καθ' ὁλοκληρίαν ἀπέπτυ ἀπ' αὐτῆς μετὰ τῶν πρώτων ἡθῶν. Δεκαεταῖς ἀπεφάσισε καὶ αὕτη νὰ ὑποκριθῇ τὰ ἐν τοῖς μυστοσημαῖς διαδραματιζόμενα. Συνῆψε φιλίαν, σὺχί σεμνήν, μετὰ τινος πλουτοῦ νεανίσκου καὶ ἐπὶ ἔτος ἠσχολεῖτο λαμβάνουσα καὶ δίδουσα γραπτὰς καὶ προφορικὰς περὶ γάμου ὑποσχέσεις. Ἀλλ' ἠπατήθη ἡ ἀθλία, διότι ὁ νέος οὐ μόνον δὲν ἐξετέλει τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ περὶ φρονητικῶς πρὸς αὐτὴν ἐφέρετο. Ἡ ἀπάτη αὕτη ἤγαγε τὴν μακρὰν τῶν γονέων νεάνίδα εἰς τὸ ὕψιστον τῆς ἀπελπισίας σημεῖον. Ἐκαιολόγει τὴν ἀπάτην αὐτῆς εἰς τὰς φίλας, ἐξεφράζετο τὴν μεγίστην αὐτῆς ἀπελπισίαν καὶ τέλος κρυφὰ αὐτῶν δηλητηριασθεῖσα πίπτει ὑπὸ φρικαλέων πόνους νεκρά.

Καὶ τοῦτο, ὡς καὶ τὸ προηγούμενον γεγονός, εἶναι μικρὰ νὰ δείξωσι τὸ μέγεθος τῶν κακῶν, εἰς ᾧ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ ἀπελπισία. Ἐτοιμάζει ἡ κακία αὕτη κατὰ τοῦ ἀπηλπισμένου ὅπλα πολὺκροτα' ἀκονίζει μαχαίρας· συσκευάζει δηλητηριώδη ποτά· ἀναρτᾷ ἀγχῶνας· ἐφευρίσκει φονικά ὅπλα. Ὡς ἔσχατον σημεῖον τῆς ἀνθρωπίνης καταπτώσεως. Ὡς φοβερά κακία! Ὡς πάθος μωσαρὸν καὶ ὀδελυγμίας ἀνώτερον! Ὡς ἀνθρωποφθόρος ἀπελπισία, φύγε μακρὰν τῆς ἀνθρωπότητος· ἀπάλλαξον τὴν κακονίαν ἐκ τῆς ἀγρίας καὶ βαρβαρικῆς σου ὀφείας!

Ἡ ἀπελπισία γεννᾶται ἐκ τῆς ἀμαρτίας, καὶ τοῦτο δεδαισίο ἡ ἀγχόνῃ τοῦ Ἰούδα· ἀποτίκτεται ὑπὸ τῆς κακῆς συνανατροφῆς· εἶναι ἀπεχθὲς ἐξάμβλωμα τῆς ψυχροβλαβοῦς ὀλιστικῆς διδασκαλίας, τῆς θεωρούσης τὸν ἄνθρωπον γόνον τῶν πιθήκων καὶ κτῆρος ἀπολλύμενον. Ἡ ἀπελπισία ἐνισχύεται καὶ ὑπὸ τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας, ἐνεκα τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος μακρύνεται τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς ἐλπίδος λιμένος, ὃν ἡ θρησκευτικὴ ζέσις καταδείκνυσιν ἀποκρούουσα καὶ διασκεδάζουσα τὰ ἄγρια κύματα τοῦ φοβεροῦ ὠκεανοῦ τῆς ἀπελπισίας.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, τίς δὲν κατανοεῖ τὰ ἐκ τῆς ἐλπίδος ἀγαθὰ· πᾶν ὅτι κακὸν γεννᾷ ἡ ἀπελπισία, καταστρέφει ἡ ἐλπίς, ἐκείνη ὁδηγεῖ εἰς τὴν αὐτοχειρίαν καὶ τὰ πνευματικὰ ναυάγια, ἡ ἐλπίς εἰς τὴν αὐτοσυντήρησιν καὶ τὴν προαγωγὴν τοῦ πνεύματος· ἐκείνη προσβάλλει τὸν πλησίον, ἡ ἐλπίς ἀγαπᾷ αὐτὸν ὡς σεαυτὸν· ἐκείνη λησμονεῖ τοῦ Θεοῦ, αὕτη ζῇ μετ' Αὐτοῦ. Ἡ ἀπελπισία προξενεῖ πλείστα δυστυχήματα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ ἐλπίς ὠφελεῖ αὐτὴν χορηγοῦσα πλείστα ἀγαθὰ. Σπεύσωμεν λοιπὸν πάντες εἰς τὸν ἀσφαλῆ καὶ γαλήνιον τῆς ἐλπίδος λιμένα. Οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι οἱ τὴν διάπλυσιν τῆς μεταγενεστέρης γενεᾶς ἐμπειστευμένοι διαπλάσσετε τὰς καρδίας τῆς νεότητος καὶ διδάσχετε αὐτὴν διὰ παιδείας καὶ νοουθεσίας Κυρίου. Οἱ πρὸς τὴν θρησκείαν ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι, προσέλθετε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τῷ πνεύματι ζέοντες καὶ τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες. Νεότης, ἐπὶ ξυροῦ ἀκμής ἱσταμένη, ἀπόφυγε τὰς κακὰς συνανατροφὰς καὶ τὴν ἀνάγκησιν τῶν ἐπιδιδωδῶν διδλινῶν

λάβε εἰς χεῖρας τὸ γλυκύτατον ὄνομα φέρον Ἐθαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ ἱερά τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν βιβλία καὶ μελέτα διηγετικῶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Κλίνομεν πάντες εὐλαδῶς τὰ γόνата ἐνώπιον τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ὅπερ διδάσκει τὸ Ἱερὸν Ἐθαγγέλιον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου καὶ οἱ πολέμοι Αὐτοῦ μετὰ τριακοσίων ἑκατομμυρίων Χριστιανῶν ἀναγνωρίζουσιν ὡς Θεῖον ἔργον.

Καιρὸς, ἀγαπητοί, νὰ δώσω πέρας εἰς τὴν ὁμιλίαν μου ταύτην, ἐν ἣ εἶδομεν, ὅτι ἡ εἰς τὸν Θεὸν ἐλπίς μετὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης οἰζει καὶ δικαιοῖ τὸν ἄνθρωπον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐπιλύουσα καὶ τὰ παρουσιαζόμενα αὐτῷ μεταφυσικὰ ζητήματα καὶ ἱκανοποιούσα οὕτω τὰς ἀπαντήσεις τοῦ νοῦ αὐτοῦ. Ἐλθομεν προσέτι καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐλπίδος ταύτης ἀγαθὰ, ἀναγλύντες εἰς τοῦτο ἐκ τοῦ ἐναντίου, δηλαδή ἐκ τῶν δεινῶν, ὅπερ κατεργάζεται ἡ ἀπελπισία. Ἐκ τούτων πάντων ἐμάθετε, ὅτι ὀφείλομεν σὺν τῇ πίστει καὶ τῇ ἀγάπῃ νὰ ἔχωμεν καὶ τὴν ἐλπίδα, δι' ἣς θέλομεν καταντῆσαι εἰς τὸν ἀληθινὸν προορισμὸν ἡμῶν ἐκπληροῦντες πᾶν ὅτι ἡ ἀγία ἡμῶν θρησκεία διακελεύεται. Ἐλπίσωμεν ἐπὶ τὸν Κύριον, ὅτι εἶναι ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, ἀποδίδων ἑκάστῳ τὸ πρέπον, εἴτε ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἴτε ἐν τῷ μέλλοντι· ἐλπίσωμεν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα καὶ παύσῳμεν ἔργα ἀγαθὰ ἐκ πίστεως προερχόμενα, ἵνα ἀπολαύσωμεν τοῦ ὕψιστου ἀγαθοῦ τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΙΓΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Ἀρχιμ. Γεράσιμος Βράκας

Κάνειγρος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμὰς	60
»	Ἐτησίᾳ »	100
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	6
»	Ἐτησίᾳ »	10
	Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

Σταύρωσις καὶ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τότε δὲ φοβούμενοι οὗτοι μὴ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρον τῆς γυναῖκος καὶ καταστραφῇ τὸ γένος τῶν Ἑβραίων, διότι καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς ἦσαν, συγγενηθέντες ἀμφοτέρω κατὰσκευάζουσι κιβώτιον καὶ πισώσαντες αὐτό, ἐναποθέτουσι τὸ τέκνον τῶν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἐρριψαν αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, καθὼς τὸ πάλαι τὸν Μωϋσῆν εἰς τὸν ποταμὸν Νεῖλον. Εἰς τὸ ἀπέναντι δὲ μέρος τῆς Ἰσκαρίας ἦτο νῆσος μικρά, εἰς τὴν ὁποίαν ἔμενον ποιμένες καὶ ἐφύλαττον τὰ ἐαυτῶν πρόβατα ἐν καιρῷ χειμῶνος, τὸ δὲ κιβώτιον, ἐπιπλέον ἀνωθεν τῶν κυμάτων, ἐφέρετο πλησίον τῆς νήσου. Οἱ ποιμένες ἰδόντες τὸ κιβώτιον ἐν τῇ θαλάσῃ διὰ τινος πλοιαρίου ἔφεραν αὐτὸ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀνοίξαντες εὗρον κλυθμηρίζον τὸ παιδίον, εἰς τὸ ὅποιον ἔδωκαν γάλα ἐκ τῶν προβάτων καὶ κατόπιν παρέδωκαν αὐτὸ εἰς τινα γυναῖκα τοῦ χωρίου, ἣ ὁποία τὸ ἐγαλούργησε καὶ τὸ ὠνόμασαν Ἰούδαν. Ἀναπτυχθὲν τὸ παιδίον ἤρχισε νὰ περιπατῇ καὶ οἱ ποιμένες τὸ ἔφεραν εἰς τὴν πόλιν Ἰσκαρίαν, διὰ νὰ εὗρουν ἄνθρωπον νὰ παραδόσουν αὐτὸ καὶ τὸ ἀναθρέψῃ. Κατὰ σύμπτωσιν εὐρέθη ἔμπροσθέν των ὁ γνήσιος πατὴρ του, ὁ Ρόβελ, εἰς τὸν ὅποιον ἔδωκαν τὸ παιδίον, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ὅτι οὗτος ἦτο ὁ γνήσιος πατὴρ του. Τὸ δὲ παιδίον ἦτο φύσει ὠραίον καὶ τὸ ἡγάπησαν πάρα πολὺ, ἔτι δὲ περισσότερο ἐνθυμούμενοι τὸ ἰδικόν των, τὸ ὅποιον πρὸ πολλοῦ εἶχον ρίψει διὰ τοῦ κιβωτίου εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ δὲ μήτηρ του, μετὰ τὴν γέννησιν ἐγέννησε καὶ ἄλλον υἱὸν μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν ἀνέτρεφε. Ἀλλ' ὁ Ἰούδας φύσει πονηρὸς καὶ φιλαργύρου καρδίας, ὢν, ἔδερε καθ' ἑκάστην τὸν ἀδελφόν του, ἀναλογιζόμενος τὴν μετ' αὐτοῦ διανομὴν τῆς πατρικῆς των περιουσίας. Οἱ γονεῖς του πολλάκις τὸν ἐπέπληξαν καὶ τὸν ἐνουθέτησαν, ἵνα παύσῃ νὰ δέρῃ τὸν ἀδελφόν του ἀλλ' ὁ πονηρὸς καὶ κακόδοσλος Ἰούδας, ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῶν χρημάτων φλεγόμενος ἀπεφάσισε νὰ ἀποκτείνῃ τὸν ἀδελφόν του. Καὶ μίαν ἡμέραν, ἐνῷ εὐρίσκοντο εἰς μακρὸν τόπον καὶ μακρὰν τῶν γονέων των, ἔπραξεν ὅ,τι ἡ αἰμαδόρος αὐτοῦ ψυχὴ ἐπεθύμει. Δηλαδή καθ' ὁ μεγαλύτερος τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ δυνατότερος αὐτοῦ ἀπέκτεινεν αὐτὸν διὰ λίθου εἰς τὴν κεφαλὴν.

Μετὰ τὴν ἀδελφοκτονίαν, φοβηθεὶς τοὺς γονεῖς του, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ, οἱ δὲ γονεῖς του ἔκλειον ἀπαρηγόρητοι καὶ ματαίως ζητήσαντες αὐτοὺς δὲν εὗρον.

Ὁ πονηρὸς Ἰούδας ἐλθὼν εἰς Ἱερουσαλὴμ, φύσει φιλαργύρος καὶ λάτρης τῶν χρημάτων, ἔγινε γνωστὸς εἰς τὸν βασιλέα Ἡρώδην. Ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἦτο

νέος, ὠραίος καὶ δυνατός, τὸν ἔβαλε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ὡς ἐπιμελητὴν, ἵνα πωλῇ καὶ ἀγοράξῃ ὅ,τι ἐλάμβανεν ἀνάγκην εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Μετὰ πολὺν δὲ χρόνον εἰς τὴν πόλιν Ἰσκαρίαν, τὴν πατρίδα τοῦ Ἰούδα συνέβησαν σκάνδαλα καὶ ταραχαὶ μεγάλαι. Τότε ὁ πατὴρ του, Ρόβελ, συνάξας τὴν περιουσίαν του καὶ λαθὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὴν γυναῖκά του ἀνεχώρησεν εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ καθ' ὁ πλοῦσιος ἡγόρασεν εἰς ὠραίαν τοποθεσίαν μίαν οἰκίαν, πλησίον τῶν ἀνακτόρων τοῦ βασιλέως, μετὰ ὠραίων κήπων, οἱ ὅποιοι εἶχον διάφορα δένδρα καρποφόρα καὶ ἄνθη. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν κύψας ὁ βασιλεὺς ἐκ τοῦ παραθύρου τῶν ἀνακτόρων του, ἔβλεπε τοὺς κήπους τοῦ Ρόβελ, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐστολισμένοι μετὰ διαφόρους καρποὺς καὶ ὠραῖα ἄνθη.

Ἰστάμενος δὲ ὁ Ἰούδας ἐκεῖ ποῦ πλησίον καὶ ἰδὼν τὸν βασιλέα μετὰ περιεργείας παρατηροῦντα τοὺς κήπους τοῦ Ρόβελ, λέγει πρὸς αὐτόν. Ἐάν θέλετε, Βασιλεῦ, δύναμαι νὰ φέρω ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἄνθη καὶ τοὺς καρποὺς. Καὶ ἀμέσως κατέβη εἰς τὸν κήπον καὶ ἔκοψε διάφορα ἄνθη καὶ καρποὺς. Ἐνῷ ὁμως ἐξήρχετο ἐκ τοῦ κήπου τὸν συνήντησεν ὁ πατὴρ του ὁ Ρόβελ καὶ τὸν παρετήρησε διότι ἐτόλμησε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον χωρὶς νὰ εἶναι αὐτὸς παρών. Ἐάν δὲ ἐπρόκειτο διὰ τὸν βασιλέα θὰ συνέλεγεν — ὥς εἶπε — τὰ καλύτερα καὶ ἐκλεκτότερα εὐχαρίστως δὲ θὰ σὲ ἐβοήθουν, εἶπε ὁ καλὸς πατὴρ. Τότε ὁ τρισάθλιος καὶ πανούργος, παρατηρήσας, ὅτι οὐδεὶς τὸν ἔβλεπε, ἀπέκτεινε τὸν ἑαυτοῦ πατέρα μετὰ λίθον κατὰ τῆς κεφαλῆς, ὡς καὶ διὰ τὸν ἀδελφόν του ἔπραξεν ὁ ἀχάριστος καὶ μαρὸς. Κατόπιν λαθὼν τὰ ἄνθη καὶ τοὺς καρποὺς ἐπορεύθη πρὸς τὸν βασιλέα καὶ ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ Ρόβελ, ὅτι αὐτὸς τὸν ἐθανάτωσε. Ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐλυπήθη μὲν πολὺ, πλὴν ἐσιώπησε τὴν ὑπόθεσιν.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ, λέγει ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν Ἰούδαν, θέλω, ἵνα λάβῃς ὡς σύζυγόν σου τὴν χήραν τοῦ Ρόβελ καὶ γίνῃς κληρονόμος τῆς περιουσίας τῆς. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔστειλε προσταγὴν πρὸς τὴν χήραν Ρόβελ καὶ λέγει, ὅτι ἡ βασιλεία μου ὀρίζει νὰ λάβῃς ὡς δεῦτερον σύζυγον τὸν Ἰούδαν. Ἀλλῶς ἐὰν παρακούσῃς τῶν διαταγῶν μου, ἡ περιουσία σου θὰ γίνῃ βασιλική. Ἡ γυνὴ ἀκούσασα τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλέως, φοβηθεῖσα ἐδέχθη καὶ ὑπανδρεύθη τὸν Ἰούδαν, ἥτοι τὸ ἴδιον ἑαυτῆς τέκνον.

Παρελθόντος δὲ πολλοῦ καιροῦ ἐτεκνοποίησε μετ' αὐτῆς, ὁμως μίαν τῶν ἡμερῶν ἐκλαiven ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐνθυμουμένη τὰ παρελθόντα. Κατὰ σύμπτωσιν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦλθε καὶ ὁ σύζυγός της καὶ ἠρώτησε τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν κλαίει, ἐπέμεινε μάλιστα μετὰ

πολλήν περιέργειαν. Τότε ἡ ταλαίπωρος μετὰ παλλούσης καρδίας, ἤρχισε νὰ ἀφηγγῆται τὴν ὑπόθεσιν, ὅλα ὅσα ἐπαθεν εἰς τὸ διάστημα τῆς ὑπαγῶρειας τῆς, πολὺ δὲ περισσότερον ἔκλαιε τοῦ τέκνου τῆς καὶ τὸν ἀδικον θάνατον τοῦ συζύγου τῆς.

Ὁ Ἰούδας εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τοὺς ποιμένας, πῶς τὸν εὗρον εἰς τὴν θάλασσαν εἰς ἓνα κιβώτιον πισσωμένον, ἐνεθυμήθη ὁ τρισάθλιος τὸν ἀδικον θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του καθὼς καὶ τοῦ πατρός του καὶ τότε λέγει πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ μητέρα του. Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὁ υἱός σου, τὸν ὁποῖον ἔρριψες εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐγὼ ἐφόνευσα τὸν πατέρα μου καὶ σύζυγόν σου καθὼς καὶ τὸν ἀδελφόν σου καὶ υἱόν σου. Ἡ δὲ μήτηρ ἀκούσασα τούτους τοὺς λόγους διέρρηξε τὰ ἱμάτιά της καὶ ἐθρήνη ἀπαρηγγόρητα τὴν ἁμαρτίαν διὰ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνδρά τὸν γνήσιον αὐτῆς υἱόν. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν Ἰούδαν. Ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συζήσω μετὰ σοῦ.

Ὁ Ἰούδας κατανοήσας τὰ ὕφιστα κακοεργήματα, τὰ ὁποῖα διέπραξε εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἔκεκεν τῆς φιλαργυρίας του καὶ γνωρίζων, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἱατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωματίων εὐρίσκεται εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ περιέρχεται ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, καλῶν τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγε πρὸς Αὐτόν, ὥς ἐπιτύχη τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Ἐκεῖνος δὲ ὡς πολυεύσπλαγχνος καὶ πολυέλεος, ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλεῶν, τὸν ἐδέχθη ὡς μαθητὴν Του καὶ τοῦ ἔδωκε νὰ φυλάττῃ τὰ χρήματα, τὰ συνηγμένα ἐξ ἐλεημοσύνης, ἐκεῖνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξωστροφούντο καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὁ Χριστὸς μετ' αὐτῶν. Αὐτὸς ὁμοῦς, ὁ παμμίαρος ἔκλεπτεν ἐκ τῶν χρημάτων αὐτῶν καὶ ἔστειλε πρὸς τὴν μητέρα καὶ γυναῖκά του.

Βλέπετε ἀδελφοὶ Χριστιανοί, ὅτι ἀρχαία καὶ πεπαιωμένη ἁμαρτία νέον καλὸν δὲν γίνεται; Καὶ πῶς ἐπληρώθη τὸ τοῦ Δαυὶδ λόγιον, ἥτις τὸ «γεννηθήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὀρφανοὶ κλπ.». Τότε ὁ Ἰούδας μετενόησε καὶ ἔγινε Ἀπόστολος καὶ θαύματα ἔκαμε, ἀλλὰ διὰ τὴν φιλαργυρίαν του τέλος πάντων, παρέδωκε τὸν Χριστὸν καὶ Διδάσκαλόν του. Ἐγνωρίζον ὅμως, τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν ΤΟΥ καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν προδώσῃ διὰ νὰ κερδίσῃ τὰ τριάκοντα ἀργύρια, ἐπειδὴ ἐπίστευεν, ὅτι ἐν τέλει θὰ δυνηθῇ νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἑβραίων, ὅπως τὸ ἔκαμε διὰ θαυμάτων εἰς ἄλλας περιστάσεις καὶ δὲν ἤθελε φονευθῇ. Ὅταν δὲ εἶδεν, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατεδικάσθη εἰς σταυρικὸν θάνατον, μετενόησε διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο συμβᾶν καὶ σκεφθεὶς ἐπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει διὰ τὴν προδοσίαν του παρὰ τοῦ συνεδρίου τῶν Ἀρχιερέων καὶ Γραμματέων, λέγων πρὸς αὐτοὺς: Ἡμᾶρτον παραδοὺς αἷμα ἁθῶν καὶ ρίψας τὰ τριάκοντα ἀργύρια ἐν τῇ Ναφ̄ ἀνεχώρησε. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς εἶπον αὐτῷ: Τί πρὸς ἡμᾶς; Σὺ ᾄδεις.

Τότε ὁ Ἰούδας ἐπῆγεν εἰς ἓν δένδρον καὶ ἐκρεμάσθη, ἀπελπισθεὶς, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔσκασε εἰς δύο καὶ ἐξῆλθον τὰ ἐντόσθιά του, λαβὼν ὡς ἀραιὴν τὰ ἐπιχειρα τῆς κακίας του καὶ τῆς φιλαργυρίας, ἡ δὲ μετάνοιά του ἦτο ἀπαράδεκτος, ὡς πονηρά. Διότι ἐ-

πρόλαβε, ὡς φύσει πονηρὸς ἄνθρωπος καὶ ἐκρεμάσθη, διὰ νὰ προλάβῃ καὶ κατέλθῃ εἰς τὸν Ἄδην πρὶν κατέλθῃ ὁ Χριστὸς, ἵνα εὗρεθῇ ἐκεῖ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Ἄδην, διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ μαζί με τοὺς προπάτορας καὶ τοὺς λοιποὺς.

Εὐλογημένοι Χριστιανοί, μὴ μιμηθῶμεν τὸν Ἰούδαν, ἀλλ' ὡς ἀγαπῶμεν καὶ ἐλεῶμεν τοὺς πτωχοὺς, ἵνα τύχωμεν τῆς συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν παρὰ τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ΑΜΗΝ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἀξιωματικὸς Χωροφυλακῆς ἑ. ἀ.

Δράμας 5, ΛΑΡΙΣΑ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ «ΡΟΤΑΡΥ»

Μὲ σαφήνειαν καὶ πειστικότητα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Θεόκλητος διεφώτισε τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Μητροπόλεώς του περὶ τῆς ὁργανώσεως τοῦ Ρόταρυ, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1227 ἀπὸ 4.4.73 ἐγκυκλίου του, ἐξ ἀφορμῆς τῆς συγκλήσεως ἐν Ἀγρινίῳ τοῦ 13ου Πανελληνίου Συνεδρίου τῆς ἐν λόγῳ ὁργανώσεως τοῦτο δὲ ἵνα προφυλάξῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς συμμετοχῆς των εἰς αὐτήν. Ἰράφει ὅτι ἡ ὁργάνωσις τοῦ «Ρόταρυ» ἔχει στενὴν σχέσιν καὶ συγγένειαν πρὸς τὸν Τεκτονισμὸν (Μασσωνισμὸν) χαρακτηριθεῖσα ὑπὸ τῶν εἰδότην, ὡς «ἐξάδελφος» καὶ «πρῶτος σταθμὸς» καὶ «προθάλαμος» τῆς Μασσωνίας καὶ «προεισαγωγὴ» εἰς αὐτήν.

Μεγά ποσοστὸν τῶν Ροταριανῶν συμβαίνει νὰ εἶναι καὶ τέκτονες. Ὁ δὲ πρῶτος «κυβερνήτης» τοῦ ἐν Ἑλλάδι Ρόταρυ ὑπῆρξε «διακεκριμένον μέλος» τῆς Ἑλληνικῆς Μασσωνίας. Ἀποτελεῖ — τὸ Ρόταρυ — ἐν εἶδος συγκρητισμοῦ (δηλ. μείγμα θρησκευτικῶν δοξασιῶν, τὸ ὁποῖον «εὐρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τὰς θρησκείας», ὅπως ὁμολογοῦν οἱ ἴδιοι οἱ Ροταριανοὶ προσπαθοῦντες νὰ συμβιβάσουν τὰ ἀσυμβίβαστα) πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς ἀποτελεῖ ὑποτίμησιν τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ. Ἀντιθέτως ὁ Χριστιανισμὸς μὴ εὐρισκόμενος ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ λοιπὰ θρησκευτήματα, ἵσταται ὑπεράνω αὐτῶν ὡς ἡ μοναδικὴ θρησκεία, ἡ κατέχουσα τὴν ἐξ ἀποκαλύψεως ἀλήθειαν.

Ἐπὶ πλέον ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐγκύκλιον ὅτι «εἰς ἐκ τῶν διατελεσάντων προέδρων τοῦ Ρόταρυ Ἑλλάδος, ὅστις ἐγκατέλειπε τὴν ὁργάνωσιν, ἐδήλωσεν ὅτι «διεφώνησε ζωηρῶς εἰς ζητήματα ἀρχῆς ἐντόγου Ἑθνικοῦ χαρακτῆρος».

Δι' ὅλα αὐτὰ ἐπειδὴ «οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίως δουλεύειν», ἐπιλέγει ἡ ἐγκύκλιος, ὅτι «ὅστις θέλει νὰ εἶναι πράγματι Χριστιανὸς δὲν δύναται νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ Ροταριανός. Ἡ Χριστιανικὴ ιδιότης τοῦ ἀρκεῖ καὶ πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανος δι' αὐτήν. Δὲν τοῦ χρειάζεται ἄλλο τι, εἰ μὴ ἡ συνέπεια εἰς τὴν ζωὴν του. Τίποτε τὸ νέον δὲν ἔχει νὰ τοῦ προσφέρῃ τὸ Ρόταρυ».

Τοιαῦται ἐγκύκλιοι διαφωτίζουν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας προσφέρουν πολυτίμους ὑπηρεσίας προφυλάττουσαι τοὺς πιστοὺς «ἐκ λόγων λυμαινόμενων» τὴν ποίμνην τοῦ Χριστοῦ.

ΠΕΡΙ ΕΛΠΙΔΟΣ

«Τελείως ἐλπίσατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ».

(Α' Πέτρου α' 13).

Πόσον παρήγορα τὰ ρήματα ταῦτα εἰς τοὺς ἀγωνιζομένους ἐν τῇ βίῳ τούτῃ τὸν καλὸν τῆς πίστεως ἀγῶνα; Πόσον ἐνθαρρυντικοί οἱ Θεόπνευστοι οὗτοι λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου τοῖς ἐνασκαυμένοις πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν μελλόντων ἀγαθῶν; Ἐχετε λέγει τοῖς τοιοῦτοις, τελείαν τὴν ἐλπίδα, διότι φέρεται ἐφ' ὑμᾶς χάρις διὰ τῆς ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς φθορᾶς καὶ ἁμαρτίας, καὶ νῦν ἐτοιμάζεται δι' ὑμᾶς χάρις, δι' ἧς θέλετε γίνεσθαι υἱοὶ τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς πατρὸς ὑμῶν. Οἱ βαρυσκοῦντες καὶ στεναλόντες ἑστέ οὖτοι ἀκούοντες τὰ περὶ ἐλπίδος Θεόπνευστα ρήματα διασκεδάζουσι τὸ ἄλλος ἀπομακρύνουσι τοὺς στεναγμούς· φυγαδεύουσι τὴν λύπην καὶ ἀναμένουσι χαίροντες τὴν φερομένην αὐτοῖς χάριν διὰ τοῦ λυτρωτοῦ ὑμῶν Χριστοῦ. Τὸ πολυτάραχον ἀνθρώπινον γένος ἀναπαύεται εἰς τὸν ἀσφαλτὴ τῆς ὥραιας ἐλπίδος λιμένα, καὶ ὡς πλοῖον ὑπὸ τῶν κυμάτων πολεμουμένων, ὑπομένει καρτερικώτατα τοὺς κινδύνους καὶ τὰς προσβολάς, ἵνα προσορμισθῇ ἐκεῖ ἔνθα πλέον λύπη καὶ στεναγμός δὲν ὑφίσταται. Οἱ ὀλιγόπιστοι, οἱ ὑπὸ τῶν συμφορῶν τοῦ βίου κλονιζόμενοι, ἐν τῇ καλῇ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνι, τὴν πίστιν αὐτῶν ἐνισχύουσι καὶ ὡς ὁ Πέτρος ἀφόδως περιπατοῦσιν ἐπὶ τῆς τετραραγμένης θαλάσσης. Χαραποῖα ἡ λέξις ἐλπίς καὶ περὶ αὐτῆς θὰ ὁμιλήσω σήμερον λέγων Α' Περὶ τῆς εἰς τὸν Θεὸν ἐλπίδος καὶ Β' Περὶ τῶν ἐκ ταύτης ἀγαθῶν.

Α' ΕΛΠΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐλπίς, ἀγαπητοί, ἔχει μεγάλην σχέσιν πρὸς τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν καὶ ἀγάπην, περὶ ὧν ἐν ταῖς προηγουμέναις ὁμιλίαις ἐπραγματεύθημεν. Εἶναι τρεῖς μεγάλοι ἀρεταὶ τοῦ ἀνθρώπου, δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται ὁ κύριος αὐτοῦ σκοπός, ὅστις ἐπιδίδωκε τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν, ἥτις ἔγκειται ἐν τῇ ἀπολαύσει τοῦ ὑψίστου ἀγαθοῦ. Ἡ ἐλπίς, εἶναι ἐσωτερικὴ πεποίθησις περὶ ἀπολαύσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν ἐκδηλοῦται δὲ ἐν τῇ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνι, ἐνῷ ὁ ἐλπίζων τελεῖ ἔργα σύμφωνα πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν προφητῶν καὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀποκαλυφθείσας ἀληθείας.

Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις καὶ ἀγάπη, ἵνα ὦσι πλήρεις, δεόν νὰ συνοδεύονται καὶ ὑπὸ τῆς ἐλπίδος· διότι αὕτη καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν καὶ ἀγάπην ἐνισχύει μεγάλως. Διὰ τῶν τριῶν τούτων ἀρετῶν τῆς πίστεως τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδος γνωρίζομεν τὸν Θεὸν ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ, πρὶν ἢ εἶδομεν Αὐτὸν ἐν τῇ

μέλλοντι καθαρῶς καὶ ἐναργῶς. «Βλέπομεν γὰρ ἄρτι γράφει, ὁ Θεὸς Παῦλος, δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἄρτι γνωσκιῶ ἐκ μέρους, τότε δὲ ἐπιγνώσσομαι καθὼς καὶ ἐπεγνώσθημ. Νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη» (Α' Κορ. ιγ' 12 - 13).

Πίστις εἶναι ἐλπίζομένων ὑπόστασις· ἐλπίς δὲ ἡ προσδοκία πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν ἐλπίζομένων τούτων ἀγάπη δὲ ἡ ἐκδήλωσις τῆς πίστεως καὶ τὸ μέσον τῆς ἀπολαύσεως τῶν ἐλπίζομένων. Ἡ πίστις εἶναι ἡ ἀρχή, δι' ἧς γνωρίζομεν τὸν Θεόν· ἡ ἐλπίς δὲ τὸ τέλος, ἐν ᾧ πληρούμεθα, συμβασιλεύοντες Αὐτῷ· ἡ ἀγάπη δὲ ἵσταται μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἄκρων, καὶ ὡς κρίκος συνδέει αὐτά.

Ἐν τῇ περὶ ἐλπίδος ὁμιλίᾳ δύναται κάλλιστα νὰ εἰπω πανθ' ὅσα καὶ περὶ πίστεως ἄλλοτε εἶπον, διότι καὶ αὕτη ὡς καὶ ἡ πίστις ἱκανοποιεῖ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ δικαιοὶ αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅτι μὲν διὰ τῆς ἐλπίδος αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἱκανοποιούνται, εἶναι ἀναντίρρητον, καθ' ὅσον πᾶν ὅτι ὁ ἀνθρώπος διὰ τῆς πίστεως ἀποδέχεται, τοῦτο διὰ τῆς ἐλπίδος προσδοκᾷ ν' ἀπολαύσῃ. Ἡ διὰ τῆς πίστεως γνῶσις τῶν ἐλπίζομένων ἀγαθῶν γίνεται πλήρης, ὅταν τὰ ἐλπιζόμενα ἴδωμεν ἀπεκδεχόμενοι ταῦτα δι' ὑπομονῆς (Ρῆμ. η' 25). Ὅτι δὲ καὶ δικαιοῦμεθα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, δῆλον ἐκ τῆς ἁγίας Γραφῆς· «τῇ ἐλπίδι ἐσώθημεν» (Ρωμ. η' 23), λέγει ὁ Παῦλος· «Ἐπερσπιστῆς ἐσθι (Κύριος) πάντων τῶν ἐλπίζόντων ἐπ' Αὐτόν (Ψαλμ. ιζ' 30), καὶ· «Ἐν τῇ σκιᾷ τῶν πτερυγῶν σου ἐλπιδῶ, ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ ἀνομία» (Ψαλμ. νστ' 1). Ἐπ' Αὐτῷ ἤλπισεν ἡ καρδία μου καὶ ἐβοήθηθην» (Ψαλμ. κζ' 7), φάλλει ὁ προφητὰνὰς Δαυὶδ.

Ἐκτός δὲ τούτων καὶ παραδείγματα ἔχομεν ἐκ τῆς ἁγίας Γραφῆς, ὅτι ὁ Θεὸς σώζει, δικαιοῦν τοὺς ἐλπίζοντας ἐπ' Αὐτόν. Τὸν Ἐξεκίαν, ἐπειδὴ ἤλπισεν ἐν Κυρίῳ Θεῷ Ἰσραὴλ» (Δ' Βασιλ. ιη' 5...), ἐνεδυνάμωσεν, ἀποστείλας ἄγγελον κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ Ἀσσυρίων. Ἐνῷ δὲ πάλιν ἠσθένησε καὶ διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαίου ἠγγέλθη αὐτῷ, ὅτι ὁ ἀποθάνῃ (αὐτόθ. κ' 1...), δὲν ἀπηλπίσθη, ἀλλ' ἐλπίζει καὶ δέεται τῷ Θεῷ, ἵνα σωθῇ ἡ ἐλπίς δ' αὐτοῦ αὕτη καὶ ἡ δέησις ἔσωσεν αὐτόν τοῦ θανάτου καὶ προστετέθησαν εἰς τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἔτη πεντε καὶ δεκα (αὐτόθ. 6). Καὶ ὁ πολύτλας ἐκεῖνος Ἰωὴ μετὰ τῶν δυνάεω βασάνων δὲν ἀπελπίζεται ἀλλ' ὑπομένει προσδοκῶν σωτηρίαν καὶ λέγων· «Ὁ πεποιθὸς ἐπὶ Κύριον σωθήσεται» (Ἰωὴ ηζ' 8) καὶ ἀληθῶς σώζεται καὶ ἀποκτᾷ πλείονα τῶν ὅσα εἶχε πρότερον. Καὶ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ πλείονα φέρονται παραδείγματα σωθέντων διὰ τῆς ἐλπίδος τοῦτο καὶ ὁ τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος, ὁ Θεὸς Παῦλος, ἐπιθεβαῖσι λέγων· «Τῇ ἐλπίδι ἐσώθημεν» (Ρωμ. η' 23).

Ταῦτα, ἀγαπητοί, ἔχοντες ὑπ' ὄψει, ὀφείλομεν νὰ

Ἡ προπαγάνδα τῶν Χιλιαστῶν κατὰ τῆς πατρίδος καὶ τοῦ σιρατοῦ

Εἰς τὸ σύγγραμμά των, τὸ μὲ τίτλον «Ἐκατομύρια τῶν ζώντων οὐδέποτε θά ἀποθάνωσι» (!) σελ. 73, ὁμολογοῦν ὅτι, κατὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον, μὲ τὸ νὰ ἡρνήθησαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν των, ἠνάγκασαν τὰς Κυβερνήσεις τοῦ Καναδά, τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, νὰ τοὺς τιμωρήσουν. Καὶ εἰς τὸν Ζ' τόμον τῶν γραφικῶν Μελετῶν, σελ. 47, ὁμλοῦν ὅτι τοὺς ἐτιμώρησαν καὶ αἱ κυβερνήσεις τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Σουηδίας. Ἡ ὁμολογία αὕτη εἶναι χαρακτηριστικώτατη. Αἱ χώραι αὗται ἐπολέμουν διὰ τὴν ἄμυνάν των ὥστε αἱ Χιλιασταὶ θεωροῦν ἀντίθεον καὶ τὴν ἄμυναν ὑπὲρ τῆς πατρίδος! Εἰς τετρασέλιδον ἐντυπὸν των, τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησαν καὶ εἰς ἑλληνικὴν μετάφρασιν εἰς τὸ Σικάγον τῷ 1925, ὅπου τότε διέμενα προσκληθεὶς ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Ἀμερικῆς, κατήγγελλαν τὸν Κληρὸν τῶν Χριστιανικῶν ἔθνων, τὰ ὁποῖα ἐπολέμησαν κατὰ τοῦ Γερμανο - Αὐστριακοῦ ἱμπεριαλισμοῦ μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἔστεργε νὰ εὐλογῇ καὶ νὰ προσφέρῃ τὴν ἁγίαν κοινωνίαν εἰς τοὺς στρατιώτας τοὺς μαχομένους διὰ τὴν ἄμυναν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν χωρῶν των! Καὶ ὑπεστήριζαν ὅτι ὁ στρατιώτης ἐγκληματεῖ παρέχων αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν, ἐνῷ ὄφειλε νὰ φυγοστρατήσῃ!

Εἰς τὸ ἔργον των, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Κιθάρα τοῦ Θεοῦ» (!), σελ. 281—282, ἱσχυρίσθησαν ὅτι, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐδήλωνε πρὸς τοὺς Ἀποστόλους του, «Καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ καὶ βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἐνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσι» (Ματθ. Ι' 18), δὲν τὸ ἔλεγε πραγματικῶς δι' αὐτοὺς, τοὺς Ἀποστόλους του,

ἐλπίζομεν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν δυνάμενον νὰ σώσῃ. Μὴ θώμεν τὰς ἐλπίδας ἡμῶν εἰς ἄλλους, παρ' οἷς σωτηρία δὲν ὑπάρχει, κατὰ τὸν βασιλέα Δαυὶδ (Ψαλμ. ρμ' 3). Ἀκούσωμεν τοῦ οὐρανοφάντορος Βασιλεῖου διδάσκοντος· «Μὴ πρὸς ἀνθρωπίνας ἐλπίδας ἀποτρέχειν..., λαμβάνει δὲ βοήθειαν ἐκ θλίψεως, ὁ τῆς ἀνθρωπίνης βοηθείας ὡς ματαίας καταφρονῶν» (ἐν Ψαλμῷ νθ'). Ἀκούσωμεν τοῦ Χρυσορρήμονος Ἰωάννου κηρύττοντος· «Ῥίψομεν τὸ ἐργαλεῖον τῆς ἐλπίδος μὴ εἰς θάλασσαν, ἀλλ' εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τὸ χειμαζόμενον σκάφος τῶν κινδύνων ἀπαλλαγίσεται». Ἐνωτισθώμεν τὰ τοῦ Ψαλμῶδου· «Μακάριος, ὃς ἐλπίζει ἐπὶ Κύριον» (Ψαλμ. λγ' 8).

Τοιαύτη εἶναι ἡ εἰς τὸν Θεὸν ἐλπίς τοιαύτην δύναμιν ἔχει. Καὶ ἡμᾶς ἱκανοποιεῖ δίδουσα παρηγορίαν ἐλάσσωμεν ἐν ταῖς θλίψεσι καὶ διδάσκουσα νὰ μὴ λυπώμεθα ὡς ἑκαῖνοι, οἵτινες δὲν ἔχουσιν ἐλπίδα (Α' Θεσσαλ. δ' 13) καὶ τῷ Θεῷ εὐαρεστοῦμεν δι' αὐτῆς διό καὶ «ἡμεῖς, ἡμέρας ὄντες, νήψομεν, ἐνδυσάμενοι θώρακα πίστεως καὶ ἀγάπης, καὶ περικεφαλαίαν ἐλπίδα σωτηρίας» (αὐτόθ. ε' 8).

προλέγων τὰ παθήματά των διὰ τὸ θαρραλέον κήρυγμα τῆς θεότητός του καὶ τοῦ Εὐαγγελίου του· ἀλλὰ τὸ ἔλεγε, διὰ ποίους; Διὰ τοὺς Χιλιαστὰς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, τοὺς προπαγανδιστὰς τῆς καταστροφῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ!! Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ εἶπε δι' αὐτοὺς; Διότι, λέγουσιν οἱ ἀγύρται τοῦ Χιλιασμοῦ, αὐτοὶ ἐμελλαν νὰ εἶναι οἱ μεγαλύτεροι ἀπόστολοι καὶ ὁμολογηταὶ τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν κατὰ τὰ ἔτη 1917, 1918, 1919 θά ἐδέροντο, διότι θά ἡρνοῦντο εἰς τὰ ἔθνη των καὶ τὰς πατρίδας των τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν των! (Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ σελ. 281—282).

Τοιοῦτοι, φίλοι ἀναγνώσται, καὶ πολυσέβαστοι κυβερνήται μας, καὶ ἐντιμότατοι βουλευταὶ καὶ δημοσιογράφοι μας, εἶναι οἱ περίφημοι σύγχρονοί μας Χιλιασταί, οἱ ὁποῖοι, ἀπὸ πέντε ἤδη δεκαετηρίδων, μὲ πρακτορεῖά των καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ μὲ ὄργανα μίσθαρνα, διαδίδουν πανελεύθερα Χιλιαστικούς τόμους καὶ φυλλάδια, ποὺ ἀρνοῦνται ὅλον τὸ Χριστιανικὸν δόγμα καὶ τὸ ἀντικαθιστοῦν μὲ ἰδικὰ των ἀσεβέστατα δόγματα. Καὶ ταυτίζουν δὲ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν μὲ τὰς ψυχὰς τῶν κτηνῶν. Καὶ κατονειδίζουν τὴν ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ἐμπαίζουν ὅλα τὰ Ἅγια Μυστήρια τῆς. Καὶ γεραίρουν καὶ ὕμνοῦν τὸν Ἀρειον. Καὶ ἀποδίδουν εἰς τὸν Θεὸν βουλήν καὶ σχέδιον διὰ ἔσχατον ἐξευτελισμὸν καὶ ἐξόντωσιν ὅλων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἔθνων καὶ Κρατῶν. Καὶ καταγγέλλουν εἰς τὸ κριτήριον τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ Θεοῦ τοὺς ἱερεῖς, ποὺ δὲν ἀφορίζουν τοὺς στρατιώτας, ποὺ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὴν ἄμυναν καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἔθνους, καὶ δὲν θεωροῦν ὡς ἀποστόλους τοὺς διωκόμενους διὰ τὸ ὅτι ἐφυγοστράτησαν, ἐνῷ ἐκινδύνευεν ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς πατρίδος των! Καὶ ὅμως προπαγανδίζουν ὥσάν νὰ ἀσκοῦν πολυσέβαστον δικαίωμά των! Μερικοὶ λέγουσιν: Ἄλλ' ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως; Ἄλλ' ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου; Ἄς μὴ μολύνωμεν ἱερώτατα δικαιώματα μὲ ἀνερωπότητας καὶ καταπτώστους ἐφαρμογὰς των. Εἰς ἐναντίαν περίπτωσιν ὡς ἀνακηρυχθῶν ἱεραὶ καὶ ἀπαραβίαστοι καὶ αἱ ἐλευθερίαι ὅλων τῶν προπαγανδιστῶν τῆς πάσης ἀχαλινώσεως καὶ κακουργίας διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς γραφίδος. Διότι καμμία ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ἐντίμους συνομοταξίας δὲν φθάνει εἰς τὸν δόλον, τὴν ὑπόκρισιν, τὴν ἀπάτην καὶ τὴν ἀνοσιότητα καὶ τὴν ἀναισχυντίαν καὶ τὴν κακουργίαν, τὴν ὁποίαν διαπράττει ὁ σημερινὸς καλοπληρωμένος Χιλιασμός, ὃς πλέον ἀποτροπαία καὶ ἄτιμος ἐπιχειρήσεις ὅλων τῶν αἰώνων.

Ἀλλοῖμονον εἰς τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς, τῶν ὁποίων οἱ πνευματικοὶ καὶ κυβερνητικοὶ ἡγέται θεωροῦν ὡς ἱερώτατα δικαιώματα τὰς ἀχαλινώτους ἐλευθερίας τῶν κορυφαίων τεράτων!

Ἡ εὐαγγελικὴ πολιτεία

Τὸ εὐαγγέλιον κηρύττει μετάνοιαν εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν εἰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ τρὺς μὴ δυναμένους νὰ δικαιωθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δι' ἔργων ἀρετῆς. Φωτίζει εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, καὶ ἐνισχύει τοὺς μετανοοῦντας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων ἀξίων τῆς μετανοίας· τοὺς ὁδεύοντας τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς προστατεύει καὶ περιφρουρεῖ καὶ ἀναδεικνύει νικητὰς τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀξιόους τιμῶν καὶ βραβεύων. τοὺς φωτιζομένους καὶ ἐνισχυομένους ἐξ αὐτοῦ προκηρίζει διὰ τῶν ἡθικῶν ἀρετῶν, καὶ ἀναδεικνύει ὑποκόμματα τοῦ Θεοῦ, ἥτοι τελείους κατὰ τὴν ἡθικὴν ἀρετὴν. Οὕτω τὸ Εὐαγγέλιον χρήσιμον ἀπαβαίνει εἰς πάντας.

Εἰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, διότι ἀπαλλάσσει τῆς ἁμαρτίας, καὶ εἰς τοὺς δίκαιους ὅτι ποιεῖ τούτους ἀγαθοὺς καὶ τελείους ἐν τῇ ἡθικῇ ἀρετῇ. Καὶ καθὼς ἄνευ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς μετανοίας δὲν δίδεται ἄφεσις ἁμαρτίας, οὕτως ἄνευ ἡθικοῦ φωτισμοῦ καὶ ἡθικῆς ἰσχύος ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου τὸ ἡθικὸν ἀγαθὸν δὲν πραγματοποιεῖται. Ὁ Ἰησοῦς λέγει: « Ἄνευ ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν » (Ἰωάν. ιε' 5) ἥτοι ἄνευ τῆς πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ὁ μετανοῶν ἁμαρτωλὸς δὲν λαμβάνει ἄφεσιν, οὐδὲ ὁ δίκαιος γίνεται ἀγαθός, γίνεται ἡθικῶς τέλειος, διαφεύγει τὴν παγίδα τῆς ἁμαρτίας.

Τῆς εὐαγγελικῆς πολιτείας καρπὸς ἢ ἐν αὐταπαρνήσει καὶ ἀγάπῃ αὐτοθυσιαστικῇ ἀγαθοεργία. Εὐεργετεῖ καὶ κακοποιούμενος. Εὐποεῖ καὶ ἐὰν πάσῃς παρ' ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἀγαθοπρίεις. Ἀγάπα, καὶ ἐὰν μισῆσαι, καὶ καταδιώκειν, καὶ κακοποιεῖσθαι. Πρὸς πάντας δίκαιος καὶ ἀγαθός. Ἀγάπα τοὺς ἐχθρούς σου, τοὺς ὁποίους τὸ φυσικὸν δίκαιον σοὶ λέγει νὰ μισῆς, καὶ ὁ παλαιὸς νόμος σεαυτῶς. Μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου.

Ἀλλ' ἀγαπῶν δὲν πρέπει νὰ γίνῃσαι κρινωνὸς τῶν κακιῶν τῶν, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ μισήσῃς, δὲν πρέπει νὰ παρασύρῃσαι εἰς ὁμοίας αὐτοῖς πράξεις. Ἀγαπῶν τὴν ἰσρὰν ἀλήθειαν ὑπὲρ σεαυτόν, ζητεῖ σαυτόν τε καὶ ἄλλους νὰ ὠφελήσῃ δι' αὐτῆς, διότι ἀληθῆς ὠφέλεια διὰ τῆς ἀληθείας γίνεται. Ἐὰν θέλω νὰ ἦμαι Χριστιανὸς ἀληθῆς, καὶ ἐὰν ἐργάζωμαι εἰς ἐπίτευξιν τούτου, ὁμῶς ὅτι καὶ ἀγαπῶ ἑμαυτόν. Ἐὰν θέλω νὰ γίνωσι πάντες ὁπαδοὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰς τοῦτο συντελῶ, ἐφ' ὅσον δύναμαι, ὁμῶς ὅτι καὶ ἀγαπῶ πάντας ἀνθρώπους. Ἀλλ' ἐὰν οὔτε θέλω, οὔτε φροντίζω περὶ τούτου, φανερόν ὅτι καὶ δὲν ἀγαπῶ ἑμαυτόν, οὐδὲ τοὺς ἄλλους. Καὶ ἐὰν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ἐλέγχω ἑμαυτόν ἢ τοὺς ἄλλους, ὁμῶς ὅτι ἀγαπῶ ἑμαυτόν καὶ τοὺς ἄλλους ὁ ἐλέγχος εἶναι καθήκον ἀγάπης, διότι διορθώνει ἐμέ, διορθώνει τοὺς ἐλεγχόμενους. Μόνοι δὲ οἱ ἄφρονες, καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὴν κολακαίαν, τὸν ἐλεγχόν ὕβριν ὑπολαμβάνουσιν, καὶ τοὺς ἐλέγχοντας κατακρίνουν, καὶ ἐξονειδίζουν ὡς ὑβριστάς.

Οἱ εὐαγγελικῶς πολιτευόμενοι ἀποκτῶσι τὰς ἡ-

θικὰς ἀρετὰς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γίνονται ταπεινοί, καὶ εὐσυνείδητοι. Γίνονται συμπαθεῖς εἰς τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων. Γίνονται πρᾶσι, καὶ ἡμεροί. Γίνονται δίκαιοι, καὶ ζηλωταὶ τῆς δικαιοσύνης. Γίνονται ἐλεήμονες. Γίνονται καθαροὶ τῇ καρδίᾳ. Γίνονται εἰρηνοποιοί. Γίνονται ἀνδρεῖς καὶ σταθεροὶ εἰς τὸ ἀγαθόν. Γίνονται καρτερικοὶ εἰς τὰς θλίψεις, καὶ ὑπομονητικοὶ μέχρι θανάτου.

Γίνονται ἀγαθοὶ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ μεταδοτικοὶ εἰς πάντας ἀνθρώπους. Γίνονται ἡρωϊκώτατοι ἐν τῷ ἀγαθῷ, φῶς τοῦ κόσμου, καὶ ἄλλας τῆς γῆς, καὶ τὸ φῶς αὐτῶν λάμπει ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ἡμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ἡμῶν, τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. ε' 16). Νοήσατε κοινωνίαν ἀνθρώπων εἰς τὴν ὁποίαν πάντες ἐργάζονται τὸ ἀγαθόν, καὶ πᾶς τις ἀμιλλᾶται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ. Ἐν τῇ κοινωνίᾳ ταύτῃ οὐδὲν κακόν, ἀλλ' εἰς πλήρη τὸ ἀγαθὸν κυκλοφορεῖ. Οἱ πάντες τοῦ ἀγαθοῦ μετέχουσι καὶ τοῦ κακοῦ οὐδεὶς. Τὰ τέκνα ἐκτρέφονται ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου καὶ οἱ γονεῖς πρόθυμοι εἰς τὴν γέννησιν καὶ ἡθικὴν τούτων μόρφωσιν. Ὁ γάμος προσιτὸς εἰς πάντας, καὶ τὰ ἀξιώματα δίδονται εἰς τοὺς σοφωτέρους καὶ ἱκανωτέρους. Τὸ εἰς ἀλλήλους σέβας νόμος δικαιοσύνης, καὶ ἡ πρὸς τοὺς πάσχοντας συμπάθεια εὐεργετική. Πένης οὐδεὶς, δυστυχῆς οὐδεὶς. Τὸ περίσσειμα τοῦ ἐνός εἰς τοῦ ἄλλου ὑστέρημα. Ἰσότης εἰς πάντα τὰ νόμιμα, καὶ συμπλήρωσις ἢ δύναμις τοῦ ἐνός εἰς τὴν τοῦ ἄλλου ἀδυναμίαν.

Παιδεία ἀληθῆς, ἐπιστήμη ἀληθῆς, θρησκεία εὐεργετοῦσα, πολιτεία νέμουςα τὴν δικαιοσύνην, ἀποκλεισμός παντὸς ἀντιβαίνοντος εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, καὶ εἰς τὸν ἡθικὸν νόμον, πρόσδος τῆς ὕλικῆς, τῆς πνευματικῆς ἐργασίας, οὐδεὶς ἄεργος ἢ ὀκνηρὸς, οὐδεὶς ἀπαιδευτος, ἀμόρφωτος, οὐδεὶς ἐγκληματίας, καὶ τοιοῦτον τὸ χριστιανικὸν τῆς ἀνθρωπότητος μέλλον εἰς ὃ ἀφορᾷ καὶ καθοδηγεῖ ὁ Χριστιανισμὸς διὰ τοῦ Εὐαγγελίου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δασοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ ἥτοι ὑπόλοιπα Δ' σμοῦ κτλ. ἀπευδύνωνται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριδίην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ 628.280
Ἐκ τῶν Γραφείων

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Οι ανόητοι Χιλιασταί

Πένδη

Την 15ην Ιουλίου 1976 απέβιωσε εν Αθήναις ο Δικηγόρος Αθηνών Αριστείδης Ζαχαρίας.

Ο Θανὼν διετέλεσεν ἐπὶ σειράν ἐτῶν Νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου τῶν Ε.Ο.Χ. ἐπὶ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν πρώην Ἀγίου Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.

Ἐπὶ ᾧ ἔκειτο ἐν τῶν Ἱδρυτῶν τοῦ ἡμετέρου Σωματείου.

οὐ «Ἐνωσις Ὁρθόδοξων Κυριῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΟΔΗΓΗΤΡΙΑ» καὶ ἐμαρτύρησε διὰ τὴν σύστασιν καὶ ἀναγνώρισίν του δικαστικῶς, ἐθελοντικῶς δὲ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του καὶ τὰς συμβουλὰς του εἰς τὸ ἡμέτερον Σωματεῖον.

Εἰς μνήμην τοῦ Θανόντος ὁ ἀδελφὸς του κ. Κωνσταντῖνος Ζαχαρίας προσέφερε ὡς δωρεὰν ὑπὲρ τῶν κοινοφελῶν σκοπῶν τοῦ Σωματείου τὸ ποσὸν τῶν 10.000 δραχμῶν.

Ἐπίσης εἰς μνήμην του τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Σωματείου μᾶς καὶ ἀντὶ στεφάνου εἰς τὴν σωρὸν του προσέφερε τόποσιν τῶν 1.000 δραχμῶν εἰς ἀπόρους πτωχοὺς καὶ ἐνέργητος δαπάνης του μίαν συνεστῆσιν δωρεὰν εἰς τὰς τροφίμους γράϊας γυναῖκας τοῦ εἰς Ἀνω Γλυφάδαν Γηροκομείου μᾶς.

Ὁ λόγος τῆς Ἀγίας μας Γραφῆς, ποὺ ἀναφέρεται εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν εἶναι κρυστάλλινος. Ὁ θεόπνευστος Παῦλος μᾶς θεβαιώνει, ὅτι «πάντες παραστησόμεθα τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ Χριστοῦ» (Ρωμ. ιδ' 10). Ὅλοι θὰ παρασταθῶμεν εἰς τὸ ἐξουσίαν τοῦ Χριστοῦ Κριτοῦ. Καθένας ἀπὸ ἡμᾶς θὰ δώσῃ λόγον διὰ τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβεράν: «ἕκαστος ἡμῶν περὶ ἑαυτοῦ λόγον δώσει τῷ Θεῷ» (Ρωμ. ιδ' 12). Πῶς θὰ γίνῃ δὲ ἡ κρίσις ἡ γενική, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μὲ ἀπλόητα, ἀλλὰ καὶ σαφῆς νειαν τὸ ἐκήρυξε καὶ ἐγράφη εἰς τὸ κε' κεφάλαιον τοῦ κατὰ Ματθαίου Εὐαγγελίου: «Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ». Θὰ συναχθοῦν δὲ ἐμπροσθέν Του ὅλα τὰ ἔθνη. Θὰ τοὺς χωρίσῃ ὁ Κύριος τότε τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰ πρόβατά του, ποὺ θὰ θέσῃ εἰς τὰ δεξιὰ του, καὶ εἰς τὰ ἐρίφια, ποὺ θὰ θέσῃ εἰς τὰ ἀριστερά του.

Συμφώνως δὲ πρὸς τὰ ἔργα των θὰ ἐκφέρῃ τὴν κρίσιν του τὴν ὀριστικὴν καὶ ἀμετάκλητον. Τοιοῦτοτρόπως «ἀπελεύσονται αὐτοὶ (τὰ ἐρίφια) εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ματθ. κε' 46).

Αὐτὰ λέγει ἡ ἀλήθεια. Καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου Χιλιασταί; Αὐτοὶ ἀνοηταῖον, παραλογίζονται κατὰ τρόπον ἐξοργιστικόν. Λέγουσιν ὅτι ὑπάρχουν ἀνθρώποι οἱ ἴδιοι των προφανῶς οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ κριθοῦν, ἀλλὰ θὰ εἶναι κριταὶ τοῦ κόσμου. Λέγουσιν ὅτι οἱ ἀνθρώποι δὲν θὰ κριθοῦν ἀπὸ τὰ ἔργα των ποὺ πράττουν τώρα εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν, ἀλλὰ — ἀκουσον, ἀκουσον — θὰ κριθοῦν «σύμφωνα μὲ τὰ μετέπειτα ἔργα των στὸν καιρὸ ποὺ διατελοῦν ὑπὸ κρίσιν» («Πράγματα εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νὰ ψευσθῇ ὁ Θεός» σελ. 372), δηλ. θὰ κριθοῦν ἀπὸ τὰ ἔργα μετὰ τὴν ἀνάστασιν των θὰ πράξουν κατὰ τὴν... χιλιετὴ βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ. Ἀκόμη λέγουσιν ὅτι ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν δὲν θὰ γίνῃ ἀμέσως μὲ τὸ σάλπισμα τῆς ἀρχαγγελικῆς σάλπιγγος (Α' Κορ. ιε' 52), ὅχι. «Δὲν θὰ ἐπαγέλθουν (οἱ ἀνθρώποι νεκροὶ) ὅλοι ταυτοχρόνως, δηλ. σὲ μιὰ εἰκοσιτεταύωρη ἡμέρα.

Ἡ ἐπιστροφὴ τῶν νεκρῶν θὰ δημιουργήσῃ προβλήματα καὶ υποχρεώσεις γιὰ κείνους ποὺ θὰ ζοῦν ἐπὶ τῆς γῆς. Θὰ πρέπει νὰ γίνῃ ἀπὸ τοὺς ζῶντας ἡ δέουσα προετοιμασία. Καὶ «ὅσοι θὰ ἐπιστρέφουν σὲ ζωὴ ἐπὶ τῆς γῆς θὰ χρειάζονται καὶ θὰ τοὺς δοθῇ βοήθεια γιὰ νὰ προσαρμοσθοῦν στὴ δικαία τάξιν πραγμάτων» (ἐνθ' ἀνωτ. σελ. 371).

Τί νὰ εἴπομεν; Νὰ μᾶς λυτρώσῃ ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἀπὸ τὴν ἀνοησίαν καὶ τὴν παράκρουσιν τῶν διεστραμμένων αὐτῶν διαστροφῶν τοῦ Θεοῦ λόγου του.